

KRAJSKÝ SOUD V PLZNI

15-03-1999

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání ve dnech 22. a 23. února 1999 odvolání, která proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 6. 1998 sp.zn. 4T 25/95 podali jednak obžalovaní

nar. v , bez zaměstnání, trvale bytem
10, Křemická č. 811/48, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve
Věznici

nar. v , podnikateľ, bytom
okr. ;

jednak krajský státní zástupce v Plzni v neprospěch obžalovaného
A V a dále obžalovaných

nar. v , okr. , podnikatele, dříve
mjr. Policie ČR, bytem , okr. ;

nar. v , podnikatele, dříve ppor. Policie ČR,
bytem

a rozhodl podle § 256 tr.ř.

t a k t o :

Odvolání obžalovaných J. K. a A. V., jakož i odvolání krajského státního zástupce v neprospěch obžalovaných A. V. J. K. a J. M. se zamítá, protože nejsou důvodná.

O d ů v o d n ě n í

I .

Rozsudkem Krajského soudu v P. ze dne 23. 6. 1998 sp.zn. xx byl obžalovaný J.K. uznán vinným těmito trestnými činy:

1) v bodě ad I. rozsudku trestným činem vraždy dílem dokonáním, dílem nedokonáním ve stadiu pokusu podle § 219 odst. 1, 2 písm. a), f) tr.zák. ve znění zák. č. 557/1991 Sb., § 8 odst. 1 k § 219 odst. 1, 2 písm. a), f) tr.zák. ve znění zák. č. 557/1991 Sb. , spáchaný tím, že

dne 30. 5. 1993 v P., na silnici vedoucí do Č.ú., za použití dvou pistolí ráže 7,65 mm, zastřelil Š J., když na něho vypálil nejméně pět střel, z nichž tři zasáhly jeho hlavu a způsobily smrt; ve stejné době a na stejném místě stejným způsobem vypálil nejméně čtyři střely na J. P., kterému způsobil zástřel hlavy a další těžká zranění, v jejichž důsledku J. P. 1. 6. 1993 zemřel; dále v úmyslu usmrtit V. P. na něho v téže době tamtéž vypálil nejméně čtyři střely, které zasáhly pravé předloktí a pravé stehno, levou hýždí a záda v oblasti druhého krčního obratle, ale nezasáhly žádné životně důležité orgány; tohoto jednání se obžalovaný K. dopustil za úplatu nejméně 100.000.- Kč, vyplacenou mu obžalovaným V. prostřednictvím obžalovaného H.e s tím, aby poškozeného V. zbavil vyděračů;

2) v bodě VI. byl pak obžalovaný K. uznán vinným trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr.zák., kterého se měl dopustit tím, že

od měsíce srpna 1993 do 8 . 2. 1994, kdy byl zadržen, v P. a na dalších místech používal jako pravé doklady vystavené na jméno L.V., a to občanský průkaz, cestovní pas a řidičský průkaz, v nichž ve všech byla vyměněna původní fotografie a nahrazena fotografií J. K.;

3) v bodě VII. rozsudku byl obžalovaný K. uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. e) tr.zák. spáchaný tím, že

jako odsouzený rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 20. 9. 1991 sp.zn. xx k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jedenácti roků poté, kdy mu ředitel Věznice v P. přerušil výkon tohoto trestu od 21. 1. 1993

do 20.00 hod. dne 23. 1. 1993, se již do výkonu trestu odnětí svobody nevrátil a zdržoval se v P. a na dalších místech v České republice až do svého zatčení dne 8. 2. 1994;

4) v bodě VIII. napadeného rozsudku pak byl obžalovaný K. odsouzen pro další trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 2 písm. b) tr.zák., jehož se měl

dopustit tím, že

dne 23. 7. 1994 v 08.45 hod. při provádění vycházek obviněných ve Vazební věznici Č.B. vyhrnul krycí stropní pletivo vycházkového dvorce, poté vylezl na střechu věznice a po hromosvodu slezl do prostoru Vojenských staveb a odtud se pokusil o útěk směrem k zimnímu stadionu v Č.B., kde však byl v prostoru přilehlého parkoviště zadržen hlídkou Policie ČR a Vězeňské služby ČR;

5) konečně v bodě ad IX. byl týž obžalovaný odsouzen pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm.

a) , b) , odst. 3 písm. b) tr.zák. ve znění zákona č. 290/1993 Sb. , kterého se měl dopustit tím, že

od ledna 1993 do 8. 2. 1994 bez řádného povolení si opatřil a v bytě xx přechovával devět pistolí různých typů a ráží, tři různé samopaly, jednu brokovnici zn. MAVERICK a velké množství střeliva.

Za tyto trestné činy byl obžalovaný J. K. napadeným rozsudkem odsouzen podle § 219 odst. 2 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. a § 29 odst. 3 tr.zák. k výjimečnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na doživotí. Pro výkon tohoto trestu byl podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Soud dále podle § 55 odst. 1 písm. a) uložil trest propadnutí výše uvedených zbraní a obžalovanému uložil, aby poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, Okresní pojišťovně P., zaplatil náhradu škody ve výši 52.066.- Kč.

Obžalovaný A.V. byl pak výše citovaným rozsudkem odsouzen pro dva trestné činy a to:

1) v bodě ad II. rozsudku pro návod k trestnému činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b) k § 235 odst. 1 tr.zák., jehož se měl dopustit tím, že

v přesně nezjištěné době v druhé polovině května 1993 využil nabídky spoluobžalovaného A. H. a jeho prostřednictvím kontaktoval obžalovaného J. K. s žádostí, aby za úplatu nejméně 100.000.- Kč ho zbavil vydírání se strany Š J. a bratrů V. a J. P., přičemž požadoval, aby vyděrači byli zastrašeni či zmláceni; obžalovaný K. zadání splnil jednáním pod bodem I. výroku citovaného rozsudku, avšak bez vědomí obžalovaného V. danou úmluvu překročil usmrcením poškozených ;

2) dále byl obžalovaný A.V. uznán vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) tr.zák. ve znění zák. č. 557/1991 Sb., jehož se podle rozsudku dopustil tím, že

v přesně nezjištěné době v dubnu až v květnu 1993 v P. si bez povolení opatřil pistolí ráže 7,65 mm bez označení, včetně dvou zásobníků a 16 ks nábojů a dále pistolí GECADO ráže 6.35 mm včetně jednoho zásobníku a 6 ks nábojů, v přesně nezjištěný den v květnu 1993 pak si od P.H. prostřednictvím F.Ř. opatřil další pistolí nezjištěné značky ráže 9 mm a od F.Ř. přesně nezjištěné množství nábojů stejné ráže.

Pro tyto dva trestné činy byl výše uvedeným rozsudkem obžalovaný A.V. odsouzen podle § 235 odst. 1 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 16 měsíců. Pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s dozorem. Rovněž tomuto obžalovanému uložil soud podle § 55 odst. 1 písm. a)

tr.zák. trest propadnutí výše uvedených dvou pistolí ráže 7,65 mm a 6,35 mm.

Obžalovaní J.K.	a j M . pak byli
stejným rozsudkem podle § 226 písm.	b) resp. a) tr.ř. zproštění
obžaloby krajského státního zástupce	v P. ze dne 29. 9. 1995, která
jim kladla za vinu. že	

v době od 30. 5. 1993 do 12. 11. 1993 ovlivňováním svědků v trestní věci vraždy S. J. a J. P. a pokusu vraždy V. P., spáchaných dne 30. 5. 1993 v P., oba mařili odhalení pachatele tohoto trestného činu, ačkoliv měli jako příslušníci Policie ČR podle § 2 odst. 1 písm. b) zák. č. 283/1991 Sb. o Policii ČR za povinnost odhalovat trestné činy a zjišťovat pachatele,

čímž měli spáchat oba obžalovaní trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr.zák.

Ve výše citovaných výrocích však rozsudek Krajského soudu v P. nenabyl právní moci, protože proti němu v zákonné lhůtě podali odvolání obžalovaní J. K. a A.V. a v neprospěch obžalovaných A. V., J. K. a J. M. rovněž krajský státní zástupce.

Závěrem je nutno dodat, že rozsudkem výše uvedeným byl rovněž odsouzen spoluobžalovaný A. H. pod bodem IV. rozsudku pro neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr.zák. ve znění zák. č. 557/1991 Sb. a pod bodem ad V. téhož rozsudku trestným činem nadřizování podle § 166 odst. 1 tr.zák. Byl mu podle § 168 odst. 1 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 22 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou. Ve výroku týkajícím se obžalovaného A. H. nabyl rozsudek právní moci.

II .

Obžaloba Krajského státního zastupitelství v P. ze dne 29. 9. 1995 sp.zn. Kv 52/93 směřovala původně proti většímu počtu spoluobžalovaných a obsahovala větší počet žalovaných skutků.

Obžalovaný J. K. byl kromě trestných činů, uvedených ve výroku napadeného rozsudku a rekapitulovaných v části I. tohoto odůvodnění, obžalován v bodě IV. obžaloby též pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 4 tr.zák. v souběhu s trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 2 tr.zák., jehož se měl dopustit tím, že:

1) v době od 09.45 hod. dne 10. 4. 1993 do 15.45 hod. dne 12. 4. 1993 vnikl za použití planžety do bytu Z.S. v P., odkud odcizil věci v celkové hodnotě 89.622.- Kč a dále z bytu odcizil 5.055.- Kč ke škodě firmy E. A. S. se sídlem v P.;

2) v době mezi 17.00 hod. dne 7. 5. 1993 až 19.30 hod. dne 10.5. 1993 vnikl nezjištěným způsobem bez použití násilí do bytu M.V. v P., odkud odcizil finanční hotovost, šperky a další předměty v celkové hodnotě 140.507.- Kč;

3) dne 2. 7. 1993 od 14.30 do 18.30 hod. dne 6. 7. 1993 rozlomením vložky FAB a vyražením dveří vnikl ještě po následném odemčení visacích zámků mříže do bytu RNDr. E.H. odkud k její škodě odcizil věci v celkové hodnotě 962.769.- Kč a ke škodě MUDr. E.K. věci v celkové hodnotě 383.850.- Kč;

- 4) od 18.00 hod. dne 9. 7. 1993 do 18.00 hod. dne 11. 7. 1993 vylomením bezpečnostní vložky FAB vnikl do rozděleného bytu poškozených B.S. a A.H. v P., odkud ke škodě B.S. odcizil věci v celkové hodnotě 316.729.- Kč, z bytu A.H. nic neodcizil;
- 5) v době od 10.00 hod. dne 3. 8. 1993 do 8.30 hod. dne 9. 8. 1993 po překonání vstupních dveří planžetou vnikl do bytu V.M. v P., odkud k její škodě odcizil věci v celkové hodnotě 25.644.- Kč;
- 6) v době od 05.45 hod. do 14.45 hod. dne 10. 9. 1993 rozlomením vložky FAB u vchodových dveří vnikl do bytu poškozené Z.D. v P., odkud odcizil věci v celkové hodnotě 172.600.- Kč;
- 7) mezi 13.00 hod. až 16.30 hod. dne 11. 9. 1993 vypáčením vstupních dveří vnikl do bytu poškozeného K.K. v P.. odkud odcizil věci v celkové hodnotě 99.900.- Kč;
- 8) v době od 13.00 hod. dne 31. 10. 1993 do 15.00 hod. dne 27. 11. 1993 za použití násilí vnikl do bytu poškozené A.H. v P., odkud k její škodě odcizil věci v celkové hodnotě 267.099.- Kč;
- 9) dne 4. 11. 1993 od 07.30 hod. do 14.15 hod. vyražením vstupních dveří vnikl do bytu poškozené V.Ž. v P., odkud odcizil věci ve výši 25.400.- Kč;
- 10) dne 19. 1. 1994 mezi 07.00 až 16.30 hod. za použití násilí vnikl do bytu MUDr. V.,M. v P., odkud odcizil věci v celkové hodnotě 73.439.- Kč;
- 11) v době od 17.00 hod. dne 21. 1. 1994 do 21.15 hod. dne 23. 1. 1994 vnikl do bytu Ing. V.H. v P.

, odkud k jeho škodč odcizil věci v celkové hodnotě 183.012.- Kč;

12) v době od 05.00 hod. do 22.00 hod. dne 30. 11. 1993 v P. 7, Veletržní ulici, pravděpodobně za použití planžety k překonání zámku u vchodových dveří a po vyražení dveří z uzamčeným přidavným zámekem vnikl do bytu poškozené JUDr. V.H., odkud k její škodě odcizil věci v celkové hodnotě 63.320.- Kč a dále z téhož bytu ke škodě M.S. odcizil věci v celkové hodnotě 24.593.- Kč;

13) v době od 10.00 hod. dne 27. 12. 1993 do 05.00 hod. dne 2. 1. 1994 v P. po vypáčení jednokřídlých vstupních dveří vnikl do bytu Ing. R.J., odkud k jeho škodč odcizil věci v celkové hodnotě 158.140.- Kč;

14) v době od 10.00 hod. dne 18. 1. 1994 do 13.00 hod. dne 25. 1. 1994 v P., po rozbití okna u ložnice a vylomením zámku atriových dveří vnikl do rodinného domku V.S.. odkud k jeho škodč odcizil věci v celkové hodnotě 37.320.- Kč;

celkově tedv měl na cizím majetku způsobit škodu ve výši 3.029.000.-Kč.

Skutek majetkové povahy, který obžaloba kladla za vinu obžalovanému K. v bodě IV., Krajský soud v P. svým usnesením ze dne 13. 12. 1995 č.j. xx vyloučil podle § 23 odst. 1 tr.ř. k samostatnému projednání a rozhodnutí. Věc pak byla postoupena Městskému soudu v P. jako soudu příslušnému, který svým usnesením ze dne 29. 6. 1998 sp.zn. xx podle § 231 tr.ř. z důvodu § 172 odst. 2 tr.ř. trestní stíhání J. K. pro výše popsany skutek spáchaný 14 útoky zastavil, protože ve smyslu § 172 odst. 2 písm. a) tr.ř. trest, k němuž stíhání může vést, je zcela bez významu vedle trestu, který pro jiný trestný čin byl obžalovanému uložen nebo který ho podle očekávání postihne. V odůvodnění tohoto rozhodnutí městský soud uvádí, že v případě obžalovaného J. K. se jedná dokonce o tresty dva. Jednak mu byl pravomocně uložen trest odnětí svobody v trvání 11 let Obvodním soudem pro Prahu 4, jednak byl, byť zatím ne- pravomocně, odsouzen k doživotnímu trestu odnětí svobody za trestný čin vraždy.

Jako další spoluobviněný v obžalobě ze dne 29. 9. 1995 byl uváděn též J. Ď., kterému byl kladen za vinu v bodě XI. obžaloby trestný čin nadržování podle § 166 odst. 1 tr.zák., kterého se měl obžalovaný Ď. dopustit tím, že:

31. 3. 1993 umožnil J. K., aby uzavřel jeho smlouvu o pronájmu bytu v P. x, že 21. 9. 1993 v na Dopravním inspektorátu Policie ČR přihlásil na svoje jméno osobní automobil majitele J. K. v úmyslu umožnit K., aby unikl trestnímu stíhání pro trestné činy vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr.zák. a maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. e) tr.zák.

Pro omluvenou zdravotní nezpůsobilost vyloučil Krajský soud v P., podle § 23 odst. 1 tr.ř. trestní věc proti obžalovanému Ď. k samostatnému projednání a rozhodnutí a posléze podle § 231 odst. 1 tr.zák. trestní stíhání obžalovaného J.a Ď.ho zastavil z důvodů uvedených v § 223 odst. 2, § 172 odst.

2 písm. a) tr.ř. Šlo o podobné důvody jako při zastavení majetkové trestné činnosti, která byla kladena za vinu obžalovanému J.mu K.. Krajský soud totiž zjistil, že

12. 12. 1995 bylo obžalovanému Ď.mu sděleno obvinění pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr.zák. a pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 4 tr.zák., jichž se měl dopustit ve spolupachatelství s obviněným P.M.. Zatímco na trestný čin podle § 166 odst. 1 tr.zák. může být uložen trest odnětí svobody až na tři roky, přípravné řízení proti obviněnému Ď.mu je vedeno pro majetkovou trestnou činnost v sazbě od pěti do dvanácti let. Z tohoto důvodu došel Krajský soud v P. k závěru. že jsou dány podmínky uvedené v § 172 odst. 2 písm. a) tr.ř.

Původní obžalobou krajského státního zástupce v P. byla jako spoluobviněná žalovaná též J. Z., které byl dáván pod bodem XII. obžaloby za vinu trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr.zák. a E.M., kterou obžaloba krajského státního zástupce pod bodem XIII. vinila z trestného činu nadřizování podle § 166 odst. 1 tr.zák. Obviněná J. Z. měla podle obžaloby u sebe a ve svém bydlišti ukrývat věci v celkové hodnotě 175.467.- Kč ač věděla, že tyto věci pocházejí z trestné činnosti spáchané obviněným J. K. na majetku poškozených uváděných v bodě IV. obžaloby. Skutek kladený za vinu E.M. pod bodem XIII. obžaloby pak měl spočívat v tom, že obviněnému J. K. napomohla uniknout z výkonu trestu odnětí svobody, který si jmenovaný odpykával ve Věznici P. tím, že po dohodě s obviněným umožnila vytvoření podmínek pro přerušení výkonu trestu, když u odsouzeného opakovaně vykonala tzv. nestandardní návštěvy. určené jinak výlučně pro spoluvytváření podmínek pro zachování funkčních rodinných (partnerských) vztahů u odsouzených; poté, když se obviněný K. nevrátil do Věznice P. po přerušení výkonu trestu, byla s ním ve spojení, informovala jej o opatřeních policie, zejména o výsledcích prováděných s ní a s jejím manželem a jinak mu napomáhala, aby nebyl vypátrán a zatčen.

Trestní stíhání obou těchto obviněných bylo rovněž vyloučeno k samostatnému projednání, a to u obviněné J.Z. usnesením Krajského soudu v P. ze dne 13. 12. 1995 č.j. xx a u E.M. usnesením Krajského soudu v P. při hlavním líčení dne 24. 5. 1996, kdy byla vyloučena trestní věc podle § 23 odst. 2 tr.ř. současně postoupena k vyřízení k Obvodnímu soudu v P. 10.

Pro úplnost je třeba uvést, že V.P., který v trestní věci J. K. a spol. vystupoval jako poškozený, byl rozsudkem Krajského soudu v P. ze dne 19. 6. 1997 sp.zn. xx ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v P. ze dne 14. 1. 1998 sp.zn. xx uznán vinným pokusem trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 tr.zák., § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), c). odst. 3 tr.zák. Tento trestný čin spočíval v tom, že obžalovaný V. P. dne 12. 5. 1993 v P. v restauraci

N.M.společně s později zemřelými Š.J. aj.P. za použití pohružky zastřelením a hrozby násilím proti rodinným příslušníkům přiměl A. V. k sepsání dlužního úpisu, kterým se tento zavázal do 26. 5. 1993 zaplatit Š.J. částku 3.000.000.- Kč a dát mu do zástavy vozidla R.T v hodnotě 530.046.- Kč a M.B. v hodnotě

90.0. - Kč s tím, že pokud do týdne po uplynutí lhůty nebude dluh

zaplacen, bude uhrazen odebráním vozidla M.B. a přinutili tak A. V. k tomu, že dne 18. 5. 1993 Š. J. zaplatil částku 200.000.- Kč. Za tento trestný čin, jakož i za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr.zák. byl obžalovaný V. P. odsouzen podle § 235 odst. 3 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání šesti let a šesti měsíců se zařazením do věznice s ostrahou.

III.

Krajská státní zástupkyně v P. v písemném odvolání podávaném v neprospěch obžalovaného A. V. především uvádí, že její odvolání směřuje toliko do výroku o vině pod bodem II. napadeného rozsudku, v němž byl obžalovaný V. uznán vinným návodem k trestnému činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b) k § 235 odst. 1 tr.zák. Odvolatelka má za to, že jednání tohoto obžalovaného mělo být právně kvalifikováno tak, jak bylo uvedeno v obžalobě.

Soud vzal za prokázáno, že obžalovaný V. prostřednictvím A.a H.e kontaktoval obžalovaného J. K.. Podle názoru soudu však zůstává otázkou, co konkrétně obžalovaný V. od obžalovaného H.e požadoval. Krajský soud sice připouští, že pravděpodobně se skutečně jednalo o objednání vraždy, ale má za to, že pro tento závěr nemá k dispozici žádné relevantní důkazy. Státní zástupkyně se však s takovým hodnocením důkazů neztotožňuje.

Obžalovaný V. byl veden snahou učinit přítrž vvděračské- mu jednání Š J. vůči své osobě a proto využil nabídky obžalovaného H.e na najmutí osoby schopné, ochotné a způsobilé stále dotírajícího J. odstranit, zejména, když částka, která měla být poskytnuta této osobě za splnění úkolu, činila pouze 100.000.- Kč. Najmutí osoby způsobilé splnit úkol, tj. odstranit Š J., je podle přesvědčení státní zástupkyně doloženo jednak výpovědí obžalovaného H.e a podporují ji také skutečnosti, které vyplývají např. z výpovědi svědka B. a P. H.. Ty nasvědčují snaze obžalovaného V. najít někoho, kdo mu od jednání Š J. pomůže. Hodnověrnost výpovědi A.a H.e vyplývá také ze svědecké výpovědi M.K., která i přes veškerou snahu zmást ji při výslechu přímo před soudem, potvrdila osobní spojení obžalovaného V. s obžalovaným K.. Úmysl obžalovaného K. splnit úkol, za který byl zaplacen, dokazují také výpovědi svědků z řad rodinných příslušníků Š J., kteří vypovídají o opakovaných kontaktech s mužem vydávajícím se za dr. L. a o jeho snahách vylákat Š J. ve večerních či nočních hodinách na různá odlehlá místa. Osobu dr. L. potom ztotožnil svědek V. P., který v něm poznal J. K..

Odvolatelka připouští, že obžalovaný A. V. zprvu jednal se svědkem B. skutečně jenom o odstrašení a odrazení bratrů P. od jejich jednání a nikoliv tedy o usmrcení Š J. a jeho ochranky. Státní zástupkyně je však toho názoru, že v době jednání se svědkem B. ještě obžalovaný A. V. nebyl natolik zastrašován a vydírán, aby ve svých požadavcích zacházel do krajnosti. Postupem doby, jak to podle odvolatelky plyne z provedených důkazů, ovšem aktivita Š J. začala nabývat na intenzitě a vzrůstal také stres na straně obžalovaného A. V.. Ten také podle odvolání začal hledat jiné formy obrany včetně svého ozbrojení střelnými zbraněmi.

V době, kdy se obžalovaný A. V. rozhodl využít nabídky obžalovaného H.e a najal obžalovaného J. K., byla tedy podle odvolatelky na straně obžalovaného situace zcela jiná. Jeho "obránná aktivita" už nebyla

"obránná", aktivita už nebyla namířena jen proti bratrům P., ale byla namířena proti Š. J. jako původci stresové životní situace. V této fázi obžalovaný V. už bojoval s tvrdým a zřejmě také všeho schopným protivníkem. Jestliže jeho jednání mělo být účinné, muselo být přinejmenším stejně tvrdé a razantní. Záměr obžalovaného V. je proto podle státní zástupkyně třeba posuzovat v kontextu s důkazy o tom, že se snažil o navázání kontaktu s "čečenskou mafii", který podle svědeckých výpovědí i navázal. Z tohoto zjištění je podle názoru státní zástupkyně třeba dovodit, že obžalovaný V. neměl v úmyslu J. a případně jeho ochranku jen zastrašit, ale šlo mu už přímo o to se jich zbavit, odstranit je a to zejména Š. J.. Po vyhodnocení jednotlivých událostí z časového hlediska lze podle odvolání vysledovat s narůstajícím tlakem Š. J. adekvátní narůstající protipatření se strany obžalovaného A. V., která vyústila v najmutí a zaplacení obžalovaného J. K. k odstranění vyděračů.

Státní zástupkyně se neztotožňuje ani s hodnocením svědecké výpovědi svědkyně K., jak ji provedl krajský soud. Z protokolu o hlavním líčení je velmi zřetelné, za jakých okolností svědkyně v hlavním líčení vypovídala. Byla podrobena velmi tvrdému výsledku především se strany obhájců jednotlivých obžalovaných. Teprve na samý závěr tohoto dlouhotrvajícího výsledku svědkyně poněkud zaváhala. Předtím při výsledku, kterému ji podrobil přímo soud, však vypovídala zcela jednoznačně a přesvědčivě. Proto má státní zástupkyně za to, že výpověď této svědkyně, jakož

i svědkyně sama, je naprosto hodnověrná. S poukazem na uvedené skutečnosti má tedy státní zástupkyně za to, že soud měl učinit závěr, že obžalovaný A. V. najal za úplatu obžalovaného K. k tomu, aby odstranil přinejmenším Š. J., ačkoliv musel být srozuměn i s tím, že Š. J. se neustále pohybuje v doprovodu své ochranky, tedy bratrů P., a že tedy může dojít i k jejich odstranění, když odstraněním má státní zástupkyně na mysli jejich usmrcení. Po právní stránce měl tedy obžalovaný A. V. být uznán vinným návodem k trestnému činu vraždy podle § 10 odst. 1 písm. b) k § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr.zák. Proto navrhla, aby vrchní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v P. ohledně obžalovaného V. ve výroku o vině pod bodem II. a sám podle § 259 odst. 3 tr.ř. rozhodl, že tento obžalovaný se uznává vinným návodem k trestnému činu vraždy podle § 10 odst. 1 písm. b) k § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr.zák.

a dále za trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst.

2 písm. b) tr.zák. jej odsoudil k přiměřenému nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

Státní zástupkyně činná při Vrchním státním zastupitelství v P. při ústním jednání o odvolání se ztotožnila s písemným odůvodněním odvolání v neprospěch obžalovaného V. a poukázala na to, že soud správně použil při právní kvalifikaci skutku uvedeného v bodě III. rozsudku ustanovení § 185 odst. 2 písm. b) tr.zák., neboť obžalovaný nedovoleně přechovával více než jednu zbraň. Jeho čin proto nemůže podléhat amnestii prezidenta republiky. Obžalovaný V. popírá návod k vraždě a popírá také objednávku vraždy, před soudem při uvalování vazby však přiznal, že s H.em jednal a že mu říkal o tom, že je vydírán. Státní zástupkyně považuje jednání V. za bezpečně prokázané, ale soud učinil nesprávný závěr v tom, že toto jednání neposoudil podle obžaloby, ale spatřoval v něm pouze vydírání. Třebaže nebylo prokázáno, že by si obžalovaný V. výslovně objednal usmrcení vyděračů, je zřejmé, že tento obžalovaný byl srozuměn s tím, že budou vyděrači případně likvidováni, protože proti třem ozbrojeným vyděračům měla zakročovat jediná osoba. Proto nepovažuje odvolání obžalovaného V. v případě obou

skutků za důvodné. Ztotožňuje se naopak s důvody, které uvádí krajská státní zástupkyně v písemném odvolání podávaném v neprospěch obžalovaného V.. Na jeho text odkázala a činila stejný návrh.

IV.

V písemném odůvodnění odvolání v neprospěch obžalovaných K. a M. krajská státní zástupkyně uvádí, že zprošťující závěr krajského soudu nepovažuje za správné rozhodnutí. Z provedeného dokazování vyplývá, že obžalovaný J. K. v době, kdy dnes obžalovaní V. a H.e ještě nebyli obvinění z účasti na trestném činu, ale v trestním řízení vystupovali jako svědci, byli právě K.em poučováni o tom, jak mají postupovat vůči orgánům činným v trestním řízení. Přitom k těmto kontaktům docházelo v době, kdy obžalovaný K. byl stále příslušníkem Policie České republiky. Z titulu tohoto postavení se tedy měl zdržet jakýchkoliv zásahů do jednání těchto svědků. Obžalovaný K. jednal ale naopak. Zúčastňoval se jednání a schůzek osob, které orgány činné v trestním řízení vedly jako svědky, aktivně do nich zasahoval, jak o tom svědčí např. nahrávka hovoru pořizená v hotelu K.. O tom svědčí také jeho přítomnost při předávání částky 100.000.- Kč obžalovaným V. obžalovanému H.ovi , o čemž obžalovaný neučinil jakékoliv oznámení orgánům vyšetřující trestný čin vraždy.

Státní zástupkyně ve shodě se svou závěrečnou řečí při hlavním líčení poukazuje v odvolání na skutečnost, že dne 31. 5. 1993 obžalovaný V. vydal magnetofonovou kazetu s nahrávkou telefonického hovoru mezi ním a poškozeným J.. Tato nahrávka byla po jejím vyhodnocení porovnána s nahrávkou hovoru, která byla pořizena v hotelu K. dne 15. 11. 1993. Tu vydal obžalovaný K. se zaměřením na ztotožnění mluvčích, kteří pronesli věty " A je to" a "Dostaneš drbačku pro vydírání, víš. .Ze závěrů znaleckého posudku je zřejmé, že v nahrávkách na obou předložených magnetofonových kazetách se shoduje obžalovaný V. z telefonického rozhovoru s poškozeným J. s jedním z mluvčích rozhovorů z hotelu K.. Včtu "A je to" v závěru telefonického rozhovoru pronesl další mluvčí. Vzhledem k tomu, že s nahrávkou hovoru mezi V. a J. pořizenou dne

30. 5. 1993 do doby jeho vydání manipulovaly pouze dvě osoby, státní zástupkyně předpokládá, že uvedenou včtu řekla jedna z těchto osob. Podle přesvědčení státní zástupkyně netřeba být renomovaným expertem, aby byl učiněn závěr, že touto osobou je obžalovaný K..

Krajská státní zástupkyně se rovněž neztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že v případě obžalovaného J. M. se vůbec nestal skutek, který byl obžalovanému kladen za vinu. Z provedených důkazů i u tohoto obžalovaného bylo podle jejího soudu prokázáno, že obžalovaný M. se aktivně zapojil do celé záležitosti na straně obžalovaného V., ač byl příslušníkem Policie ČR. Stalo se tak v době, kdy V. byl již podezříván z účasti na trestném činu vraždy. O tom obžalovaný M. věděl, neboť se zúčastnil schůzky zhruba v polovině září 1993 v hotelu K., kde se projednávaly okolnosti trestného činu a skutečnosti, které mu předcházely, jak o tom svědčí magnetofonová nahrávka vydaná dne 15. 11. 1993 obžalovaným K.em. Obžalovaný M. za V. vypracovával různé stížnosti adresované různým orgánům České republiky s úmyslem ztížit práci vyšetřovatelů, kteří konali vyšetřování ve věci trestného činu vraždy.

Odvolání dále poukazuje na svědeckou výpověď B.K.. U této svědkyně dospěl krajský soud k závěru, že na její výpovědi nelze stavět jako na

výpovědi hodnověrné. Podle názoru státní zástupkyně však nebyly v rámci dokazování, které bylo provedeno před soudem prvního stupně, zjištěny žádné takové skutečnosti, na základě nichž by tento závěr mohl být vzat za podložený. Soud měl vzít za prokázáno, že těsně před vzetím obžalovaného V. do vazby, tedy začátkem listopadu 1993, se do hotelu K. sjela celkem tři auta. S tmavým M. přijel pan V. aj. J. M.. Se světlým autem přijel pan K., ten přijít sám. Pak přijelo ještě jedno auto, šlo o typ jako mikrobús, světlé barvy, ve kterém sedělo šest až sedm osob. V té době chtěla jít svědkyně zamknout bránu a pan V. jí říkal, že zamykat nemusí a že večer může zůstat doma. že oni tam zůstanou do rána. Ráno, když přišla do práce, tak už tam byl jen pan K.. Svědkyně uvedla, že podle fotografií by některé osoby poznala. Při provedené rekonstrukci pak identifikovala muže na fotografii č. 5 s tím, že tento muž přijel spolu s větší společností do hotelu K.. Na fotografii 5 ve fotoalbu č. 4 je obžalovaný J. K.. Státní zástupkyně po zhodnocení všech důkazů činí závěr, že obžalovanému K.ovi i M.ovi bylo prokázáno, že v rozporu s povinnostmi policistů, jak jsou jim uloženy zákonem o Policii ČR, se kontaktovali s osobami vystupujícími v trestním stíhání, které bylo vedeno pro trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 tr.zák., těmto osobám poskytovali v různých formách pomoc a místo aby v souladu s povinnostmi, které jim ukládá zákon o policii, oznamovali své poznatky ve vztahu k trestnímu stíhání, nepodnikli v tomto směru žádné kroky, což se negativně odrazilo při objasňování skutečností vedoucích ke stíhání konkrétních pachatelů.

Obhajobu těchto obžalovaných má odvolatelka za vyvrácenou výpovědí A.a H.e, ze které je zřejmé, že obžalovaný K. udržoval pravidelné styky s V., který v té době ještě vystupoval jako svědek, účastnil se různých jednání a byl také přítomen situaci, kdy V. předával H.ovi částku 100.000,- Kč, aniž by o tomto poznatku učinil jakékoliv oznámení orgánům vyšetřujících trestný čin vraždy. S pravděpodobností hraničící s jistotou pak podle odvolatelky provedl obžalovaný K. s A.em V. úpravu telefonického hovoru vedeného mezi V. a J.. Z výpovědi H.e pak také vyplývá, že i obžalovaný M. poskytoval pomoc A. V., za kterého vypracovával různé stížnosti, adresované různým orgánům České republiky s úmyslem ztížit práci vyšetřovatelů, kteří konali vyšetřování ve věci trestného činu vraždy.

Z výpovědi svědkyně K. a K. i M.K. pak podle státní zástupkyně vyplývá, že oba obžalovaní v době, kdy A. V. ještě vystupoval jako svědek, mu poskytovali různé služby. Z výpovědi B.K. a zejména pak z protokolu o rekonstrukci je zřejmé, že oba obžalovaní v listopadu 1993, tedy již v době, kdy bylo vedeno pátrání po J.m K. jako osobě podezřelé ze spáchání trestného činu vraždy, se s ním setkali v hotelu K. v ML a nepodnikli žádné kroky k jeho zadržení a předání příslušným orgánům. Po právní stránce je proto třeba jednání těchto obžalovaných posoudit jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr.zák. a tímto trestným činem oba podle přesvědčení státní zástupkyně také měli být uznáni vinnými. Proto odvolatelka navrhuje, aby Vrchní soud v P. zrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně ohledně obžalovaného J. K. a J. M. a podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrátil v tomto rozsahu věc krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Při veřejném zasedání o odvolání pak státní zástupkyně činná při Vrchním státním zastupitelství zdůraznila, že obžalovaný K. byl zproštěn nikoliv proto, že se nestal skutek, který je mu kladen za vinu, ale proto, že krajský soud nesprávně v tomto skutku nespatořoval trestný čin. S tím se státní zastupitelství nemůže ztotožnit a

poukazuje m.j. na § 7 zák. o Policii ČR, který policistovi ukládá povinnosti i v době mimo službu. Má proto za to, že by vrchní soud měl odvolání krajské státní zástupkyně vyhovět. Ztotožnila se i s argumenty odvolání v neprospěch obžalovaného M.. Považuje za prokázané, že obžalovaný M. za obžalovaného V. vypracoval různé stížnosti v úmyslu ztížit vyšetřování. Proto také v tomto případně navrhl, aby rozhodnutí u obžalovaného M. bylo zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Veřejné zasedání o odvolání se konalo v nepřítomnosti obžalovaného M., který se ani písemně k odvolání krajské státní zástupkyně nevyjádřil. Při veřejném zasedání však k tomuto odvolání zaujal stanovisko obžalovaný J. K.. Zdůraznil, že magnetofonový záznam rozhovoru mezi A. a V. a Š. J. dne 30. 5. 1993 pořídil obžalovaný, V. z jeho popudu. K rozhovoru došlo v den vraždy asi tak šest hodin před spácháním tohoto trestného činu. Bylo to v době, kdy J. vyhrožoval V. fyzickou likvidací jeho i příslušníků jeho rodiny. Soudní znalec vyhodnocoval tuto nahrávku a nebylo prokázáno, že by mluvčím několika slov po skončení záznamu rozhovoru byl obžalovaný K.. Obžalovaný K. považuje za zarážející, že tato nahrávka je spojována s jeho osobou, že je mu prisuzována manipulace s nahrávkou a státní zástupkyně v tomto jeho jednání spatřuje ovlivňování svědků a zneužití pravomoci veřejného činitele. Opětovně zdůrazňoval, že celý rozhovor byl pořízen před uvedeným skutkem a na jeho popud. Rovněž on předal tuto nahrávku svým nadřízeným bezprostředně poté, co se dověděl, co nahrávka obsahuje. Po vyhodnocení obsahu nahrávky musí být každému jasné, že rozhovor vedl A. V. se Š. J.. Obžalovaný prohlásil, že J. nikdy neviděl ani s ním nikdy nemluvil, a to ani po telefonu. Nechápe, v čem je spatřováno jeho pochybení jako veřejného činitele.

Obžalovaný K. považuje za pouhou spekulaci tvrzení, že A. V. předával A. u H.ovi 100.000.- Kč na objednání likvidace J. za jeho přítomnosti. Uvedl, že byl u několika předávání větších finančních částek a neviděl nikdy důvod tuto skutečnost někomu hlásit. Mezi podnikateli je totiž normální provádět platby v hotovosti. Pan H. mu byl představen jako podnikatel a měl v té době v pronájmu hotel K., jehož majitelem je pan V.. V tomto případě byl s panem V. na této schůzce náhodou, když jej požádal o svezení do P.. Proto mu také není jasné, jakou porušil povinnost nebo jak zneužil pravomoc veřejného činitele. O žádném trestném činu nevěděl ani nevěděl o tom, že je pan V. podezírán z nějakého trestného činu.

Pokud se týká další magnetofonové nahrávky, kterou pořídil sám obžalovaný K. z vlastní iniciativy na hotelu K., pak konstatuje, že na této nahrávce není nic, co by nasvědčovalo o tom, že by ovlivňoval některého ze svědků, v daném případě pana V. a dalšího vydíraného podnikatele pana K. Naopak, kdyby tento rozhovor doopravdy někdo kompetentní vyhodnotil, dospěl by k závěru, že policie v celém tomto případě nepostupovala tak, jak jí zákon ukládá. Na této nahrávce se vyskytuje skutečnost, že se J. chlubil, jaké má známe na policii, jak je má pod palcem. že mu vysocí funkcionáři policie z P. za úplatu nechávají provázet bezcelně zboží a to konkrétně za jedno auto si nechávali od něho platit 500.000.- Kč apod.

Obžalovaného J. K. nezná, nikdy se s ním nesetkal a to ani na hotelu K., jak tvrdí státní zástupkyně ve svém odvolání. Skupina lidí v mikrobuse, kteří přijeli na hotel K., byli jeho kolegové ze zásahové jednotky a považuje za absurdní, že by mezi nimi byl právě obžalovaný K.. Pochybuje o tom, že by obžalovaný K. toužil po tom, setkat se s

policisty.

Za celých šest let nebyl jmenován jediný svědek, kterého by měl obžalovaný K. ovlivňovat v tom směru, z něhož je obviňován. Jestliže obžaloba stále přdestírá své tvrzení, že zneužíval své pravomoci, pak by pro takové tvrzení měla vznést nějaké důkazy. Dodnes nejmenovala jediného svědka, kterého by měl ovlivňovat, neuvedla, kdy se tak stalo a proč se to stalo. To neslyšel za celých šest let. Během přípravného řízení V.ovi vždy říkal, aby mluvil pravdu, protože kdyby nemluvil pravdu, tak by se do toho zamotal. V. se mu sám svěřil s těmi zbraněmi a obžalovaný K. mu doporučil, aby se k tomu policii přiznal než si to policisté sami zjistí. Takže pravdou je opak toho, co tvrdí státní zástupkyně. Až do 12. 11. 1993, než byli obviněni, není vůbec jasné, na koho měl působit jako na svědky. Až do této doby nevěděl nic o tom, že by to byl právě V. nebo H., kteří něco objednali nebo dojednali. Tehdy byl vyslýchán kdekdo, ale k obvinění došlo až 12. 11. 1993. Jestli se tehdy s někým bavil, pak jen v obecné poloze jak to u soudu chodí. Říkal jenom to, co říká každý vyšetřovatel a nikoho neovlivňoval a nikomu neradil, aby jako svědek mlčel.

Proto obžalovaný K. navrhl, aby Vrchní soud v P. odvolání státní zástupkyně zamítl jako nedůvodné a v plném rozsahu potvrdil zprošťující výrok Krajského soudu v P.. Ničeho se nedopustil a to ani vědomě ani nevědomě. Pokud by odvolací soud rozsudek rušil a věc vracel soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, žádá obžalovaný K., aby věc byla znovu projednána jinde než v Z. kraji, kde je velká provázanost mezi státním zastupitelstvím a policejními kruhy, které jsou proti němu zaujaty.

V .

V písemném odůvodnění odvolání, které zpracoval obhájce obžalovaného J. K. se zdůrazňuje, že odvolání směřuje toliko do výroku o vine pod bodem I. napadeného rozsudku a do výroku o trestu. V odvolání se uvádí, že kromě bodu I. rozsudku, tj. trestného činu vraždy, se obžalovaný ke své trestné činnosti plně doznal, vysvětlil motivaci svého jednání a proti této části rozsudku nemá žádné podstatné námitky. Rozsudek krajského soudu v obecné rovině napadá odvolání v tom, že soud se nevypořádal se všemi podstatnými rozpory v důkazech a důkazy hodnotil v neprospěch obžalovaného. V rozsudku tak na základě některých důkazů a vlastních úvah si soud prvního stupně vytvořil vlastní verzi průběhu skutkového děje. Podle této verze pak také rozhodoval. Odvolatel namítá, že řada důkazů je natolik rozporuplných, že nejen nepotvrzují tuto verzi, ale podle názoru obžalovaného ji přímo vyvracejí. Tvrdí dále, že soud se zcela nevypořádal s námitkami obhajoby a se zhodnocením skutkového děje. Některé významné momenty při svém rozhodování pak zcela pominul.

Soud vzal za prokázaný kontakt obžalovaného K. s obžalovaným H.em, jemuž se měl obžalovaný V. svěřit s tím, že je vydírán. Obžalovaný H. měl K. dokonce sdělit telefonní číslo na obžalovaného V.. Nebylo však prokázáno, že by se obžalovaný K. jakýmkoliv způsobem s obžalovaným V. kontaktoval ať telefonicky či osobně. Při absenci jakéhokoli důkazu tohoto kontaktu však soud učinil závěr, že je nesporné, že obžalovaný K. musel přinejmenším jednou telefonicky kontaktovat obžalovaného V., od kterého zjistil další podrobnosti. Obžalovaný H. měl totiž K. dát pouze kontakt na obžalovaného V., avšak neuvedl a možná ani sám neznal jména vyděračů. Naopak sám obžalovaný H. uvedl, že K. měl čekat na

pokyn od H., avšak k žádnému takovému pokynu nedošlo. Odvolatel tedy shrnuje, že v žádném případě nebylo prokázáno, že by se kontaktoval jakýmkoliv způsobem s obžalovaným V.. Jedná se pouze o úvahu soudu.

Další zásadní námitka obžalovaného K. směřuje do hodnocení důkazů, které se váží k místu činu. Navrhoval rekonstrukci, případně vyšetřovací pokus na místě činu, jehož cílem by bylo odstranit některé rozpory v důkazech, které do současné doby nebyly odstraněny a vysvětleny. Jedná se především o ověření údajů očitých svědků B., H. i samotného poškozeného P.. Existují totiž podstatné rozpory v postavení střelce, který podle závěrů soudu měl být sám ozbrojen dvěma pistolemi; dále o umístění prázdných nábojnic, vzdálenost střelby a směr střelby. Všechny tyto údaje jsou podle názoru odvolatele ve vzájemném rozporu a jen prověrka na místě činu může tento rozpor odstranit.

Nález prázdných nábojnic nasvědčuje tomu, že střelec vedl střelbu z jednoho místa. Podle soudu se tento střelec měl přemístit před auto poškozeného J. a odtud vést střelbu na prchajícího poškozeného V. P.. Po této změně postavení se zcela zákonitě musí změnit směr vyhazování prázdných nábojnic ze zbraní. Podle názoru soudu dokonce jedna rána měla být vedena z pravé strany vozidla. Jednalo se o tu střelu, která měla "dobít" poškozeného J. P. na místě spolujezdce. Tomu však podle odvolatele odporuje skutečnost, že dveře spolujezdce byly zavřené a okénko až na malou mezeru rovněž zavřené. Podle znalce z oboru soudního lékařství byl J. P. střelen do hlavy z pravé strany pod úhlem 45 stupňů ze vzdálenosti několika metrů. V rozporu s tím soud uzavřel, že pachatel měl J. P. střelit z pravé strany po otevření dveří, tedy ze vzdálenosti maximálně několika desítek centimetrů. Logicky by vyhozená prázdná nábojnice musela být nalezena na opačné straně od ostatních nábojnic. Rozpory jsou i ve vzdálenosti střelby na V. P., když podle znalce z oboru soudního lékařství byly všechny zásahy ze vzdálenosti menší než je dvojnásobek délky hlavně pistole, tedy z bezprostřední blízkosti. To však odporuje výpovědi jednak samotného poškozeného, tak svědků Brouzdy a Hofmana. V neposlední řadě pak podle názoru odvolatele nebyla zcela přesvědčivě objasněna ani technika střelby ze dvou pistolí současně. Odvolatel tedy shrnuje, že pouze rekonstrukce a pokus na místě samém mohou tyto významné rozpory vysvětlit či odstranit. Proto má za to, že tyto úkony je nezbytné konat za účasti svědků a znalců z příslušných oborů.

Obžalovaný K. ve svém odvolání nesouhlasí ani s hodnocením věrohodnosti svědků B., H., "N." a V.. Soud z těchto výpovědí použil pouze ty části, které zapadaly do jím stanovené verze a pominul některé významné údaje a významné rozpory. Tento přístup odůvodnil tím, že svědci popisovali muže, kterého viděli poprvé a za takové situace, která svou povahou mohla ovlivnit jejich koncentraci. Všichni se sice shodují v tom, že viděli jediného střelce, další svědci viděli běžet jediného muže a nasedat jej do auta. Soud bagatelizuje významné údaje těchto svědků v popisu tohoto muže, které jsou v některých bodech shodné, ale na druhé straně v jejich markantech tak rozdílné, že je třeba se jimi vážně zabývat.

Dalším významným údajem je tvrzení svědků "N." a V., kteří viděli běžícího muže nasedat do vozidla F., které měl údajně řídit svědek Ď.. Oba shodně uvedli, že tento muž si sedal na zadní sedadlo vozidla vpravo, obě přední sedadla byla již obsazena. Této výpovědi soud nevěnoval pozornost přesto, že je v příkrém rozporu s výpovědí svědka Ď., který uvedl, že K. přivezl na místo a poté odvezl, přičemž ve vozidle jel pouze on jako řidič a K. jako spolujezdec na předním sedadle. Soud při hodnocení výpovědi tohoto svědka uvěřil tomu, že

kritického dne Ď. skutečně do P. K. přivezl. Popsal jeho oblečení, uvedl okolnosti, za kterých slyšel střelbu i okolnosti odjezdu z P. do P.. Soud však nevysvětlil, z jakých důvodů uvěřil pouze té části výpovědi svědka, která zapadala do jeho verze a proč se nevypořádala s rozpory, a to jednak v popisu jeho oblečení a zejména počtu osob, které měly jet ve vozidle.

Dále odvolatel namítá, že soud přesvědčivě nezdůvodnil, proč považuje za věrohodné výpovědi svědka Ď.ho z přípravného řízení, když až na jedinou výjimku, byly všechny tyto výpovědi konány bez účasti obhájců, které vyšetřovatel úmyslně nepředvolával. Stejně tak nebyl nikdo z obhájců předvolán na prověrku výpovědi svědka Ď.ho. Pokud při hlavním líčení svědek Ď., v té době v procesním postavení spoluobžalovaného, všechny tyto výpovědi odvolal, považoval to soud za účelové jednání, které bylo zapříčiněno strachem z osoby obžalovaného K.. Takové odůvodnění však obžalovaný K. považuje za zcela nedostatečné. Jedná se pouze o úvahu soudu. Ď.. nejprve jako svědek popřel jakoukoliv souvislost s projednávaným případem, poté jako obviněný "po dlouhodobém povídání s policií" několikrát vypovídal bez účasti obhájců a poté již jako spoluobžalovaný své výpovědi odvolal. Proto obžalovaný K. považuje svědka Ď.ho za naprosto nevěrohodného, neboť mění své výpovědi podle vývoje situace, popř. podle stupně nátlaku, podle obav z vazby nebo s ohledem na svůj prospěch. Za rozpory v jeho výpovědi považuje odvolatel i údaje svědka o stavu počasí kritického dne, okolnost, že neukázal na telefonní budku, ze které měl K. údajně telefonovat, ačkoliv se tato budka v době rekonstrukce nacházela v jeho blízkosti apod .

Odvolatel poukazuje rovněž na to, že v průběhu celého trestního řízení namítal, že nebyla provedena jediná rekognice in natura s jediným svědkem, zejména s poškozeným V. P.. Soud ve svém rozhodnutí uvádí, že každá další rekognice by byla zpochybněna s poukazem na to, že není zřejmé, zda osoba poznávající označila skutečného pachatele, nebo toliko člověka, jehož podoba jí utkvěla v podvědomí, neboť podobizna jí byla opakovaně předestírána. Tímto tvrzením se podle názoru odvolatele soud dostává sám do rozporu, neboť uvěřil poškozenému V. P., když na výzvu soudu při hlavním líčení na obžalovaného K. ukázal jako na střelce. Odvolatel namítá, že svědek mohl obžalovaného opakovaně vidět v tisku nebo v televizi a že mu byly v přípravném řízení opakovaně předstírány jeho fotografie. Při hlavním líčení seděl obžalovaný K. sám v první řadě spoutaný řetězy a na pokyn předsedy senátu vstal z lavice. Věrohodnost takové rekognice je podle názoru odvolatele zcela nulová. Podle názoru soudu poškozený V.P. obžalovaného K. ztotožnil jako osobu dr. L., kterého měl již dvakrát vidět při předchozích schůzkách. Je však zajímavé, jak byl dr. L. opakovaně popisován. Jeho popis se v žádném případě neshoduje s popisem obžalovaného K..

Odvolatel poukazuje i na výpověď svědka V., který při výslechu dne 16. 6. 1994 za přítomnosti obhájců uváděl, že J. K. vůbec nezná. Za podivných okolností pokračoval výslech téhož dne ve večerních hodinách již bez přítomnosti obhájců, kdy svědek svou výpověď změnil.

Své námitky proti průběhu přípravného řízení shrnuje obžalovaný K. v závěr, že již od samého počátku přípravného řízení byl porušován zákon v jeho neprospěch. Byla stanovena jediná verze, podle které byl on pachatelem vraždy a této verzi bylo celé vyšetřování podřízeno. Sám spoléhal na to, že veškeré tyto nejasnosti a nezákonnosti

odstraní soud při hlavním líčení a při hodnocení důkazů. Soud na řadu těchto rozporů také sám upozorňuje a dokonce na str. 74 činí dílčí závěr, že uvedené rozpory jsou takové povahy, že bez dalších důkazů by těžko došlo k jednoznačnému výroku o vině obžalovaného K..

Odvolání vyjadřuje zásadní nesouhlas i se znaleckým posudkem z oboru psychiatrie. Klade otázku, jak kvalitní může být krátkodobé vyšetření a jak kvalitní a jednoznačné mohou být závěry znalců bez ústavního zkoumání duševního stavu. Vidí rozpory v hodnocení soudu, když činil závěry o motivech údajného jednání obžalovaného K.. Protože takový motiv zjištěn nebyl, musel si jej soud vytvořit úvahami, které však nemají oporu v provedených důkazech. Namítá, že není z těch lidí, kteří by za peníze někomu usilovali o život. K jednání, které je mu kladeno za vinu, neměl žádný motiv ani finanční a tím méně takový, že by tímto jednáním chtěl řešit nějaké komplexy a vystupoval jako vrah - profesionál. Motiv si soud dokresluje spekulacemi a úvahami, které podepřel některými závěry znaleckého posudku, ovšem závěry, se kterými odvolatel nesouhlasí.

V závěru svého odvolání pak obžalovaný poukazuje na povinnost orgánů činných v trestním řízení postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je přesvědčen, že z důvodů, které jen velmi stručně nastínil v písemném odvolání je zřejmé, že orgány činné v trestním řízení a ani soud se touto zásadou neřídily. Soud neprovedl všechny důkazy, které mohly sloužit úplnému objasnění věci. Provedené důkazy pak hodnotil jednoznačně v neprospěch obžalovaného. Nevypořádal se se všemi zásadními rozpory v důkazech. Proto ve svém písemném odvolání obžalovaný navrhl, aby Vrchní soud v P. zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině i o trestu a věc aby vrátil Krajskému soudu v P. k novému projednání a rozhodnutí, přičemž by soudu uložil provedení těch důkazů, které obžalovaný K. opakovaně navrhoval. V případě, že vrchní soud bude považovat provedení dokazování za úplné, požaduje odvolatel, aby odvolací soud velice pečlivě hodnotil provedené důkazy, aby se zabýval všemi jeho námitkami a aby jej zprostil obžaloby v bodě I. napadeného rozsudku. Za ostatní trestné činnosti, pro které byl obžalovaný K. uznán vinným, aby mu pak uložil přiměřený trest.

Obhájce obžalovaného K. při veřejném zasedání u vrchního soudu zopakoval argumenty písemného odvolání a dále prohlásil, že si neumí vysvětlit, že ve spise není založen jeho požadavek, aby byl o všech úkonech vyšetřování předem upozorňován. Jeho zásada ve všech trestních věcech je taková, že účast při vyšetřovacích úkonech vždy vyžaduje. Také ke všem úkonům, které byly v této trestní věci prováděny, byl vyšetřovatelem zván, ale k některým úkonům pozván nebyl a jsou to právě ty úkony, proti kterým vznáší obhajoba od počátku soudního řízení své námitky.

Státní zástupkyně činná při Vrchním státním zastupitelství se k odvolání obžalovaného K. vyjádřila tak, že skutková zjištění krajského soudu jsou správná a úplná. Odvolání obžalovaného K. v podstatě opakuje argumenty, s nimiž vystoupil u soudu prvního stupně. Státní zastupitelství se ztotožňuje s argumentací krajského soudu, jak je uvedena v jeho rozsudku. Odvolání žádné nové skutečnosti neuvádí. Krajský soud správně kvalifikoval skutek uvedený v ad I. a odchýlil se tím od obžaloby. Učinil tak na popud Vrchního státního zastupitelství. Chyba je ovšem v tom, že se v právní větě rozsudku nepromítlo, že šlo o vraždu na objednávku, tedy z nízkých pohnutek. Právní věta zní toliko na získání majetkového prospěchu. V tom tedy státní zastupitelství spatřuje určité pochybení. Další pochybení spatřuje v tom, že ve výroku

o trestu propadnutí věci je pouze odkaz na výrok o vině, ale nejsou konkrétně uvedeny veškeré zbraně, které propadají. Proto by výrok měl být konkretizován a doplněn. S ohledem na předcházející odsouzení obžalovaného K. i na závěry psychiatrického posudku jsou podle jejího názoru dány všechny zákonné podmínky pro uložení výjimečného trestu na doživotí. Odvolání obžalovaného K. je nedůvodné a mělo by být zamítnuto s tím, že by měly být napraveny ty nedostatky, o kterých státní zástupkyně mluvila.

Obžalovaný K. ve své závěrečné řeči před vrchním soudem souhlasil s tím, že jde o případ opravdu složitý. Chyby, které se staly, připadají na vrub zejména policie, než na někoho jiného. Není pravda, že by od počátku odmítal vypovídat. Když byl zadržen, u soudce vypovídal a uváděl, že se činu nedopustil, že nestřílel, že s věcí nemá nic společného. Poté za ním chodili policisté, on jim říkal, že nemá o čem mluvit, když nemá s případem nic společného. Když mu tvrdili, že mají svědky, aby se k nim vyjádřil, požadoval aby jej s nimi konfrontovali. Na to však oni nepřistoupili. Řekli mu, že svědci jej poznali na fotografiích. On požadoval, aby byla provedena rekonstrukce, což policisté znovu odmítl.

Byl nařčen, že nechce s policií spolupracovat při vyšetřování. Když však hovořil o rekonstrukci, o konfrontaci, o rekonstrukci, všechno mu bylo zamítnuto. Policie se postarala o to, aby se všude objevily jeho fotografie. Celou věc proti němu vykonstruovala policie. Presumpce nevinny nebyla dodržována. Předem o něm bylo rozhlašováno, že je nájemný vrah. On si lidského života váží, 100.000,- Kč pro něho nic neznamená, aby proto někoho usmrtil. Peníze pro něho nejsou to nejhlavnější.

V. P., který jej označil za střelce, zná údajně K. již od roku 1990. Soud to bagatelizuje, když uvádí, že si K. z výkonu trestu nemůže pamatovat. K. byl však ve výkonu trestu údajně velmi znám, neboť dělal mzdy a další dokumentaci. V. P. prý chodil navštěvovat spolubydličího K.. Přitom jej P. ztotožnil podle fotografie až na podzim 1993. Vyšetřovatelé mu slíbili, že když K. pozná, oni udělají všechno, aby byl potrestán co nejmírněji. Několikrát žádal o konfrontaci s P.m, ale nebylo mu to umožněno. P. také před svědky ve věznici, jako je V.M. nebo P.K.- ník hovořil o několika verzích. Jednou říkal, že vraždila policie a podruhé říkal, že to provedl K.. Obžalovaný K. má

proto za to, že by M. a K. měli být slyšeni o tom, co od P. slyšeli. Také svědkyně J. hovořila o tom, že J. ve skutečnosti zavraždila policie. Obžalovaný uvedl, že nechce obviňovat soud, že úmyslně špatně zacházel s důkazy, ale soud mohl disponovat jen těmi důkazy, které mu předložila policie.

Pokud jde o H.e, podle obžalovaného K. by bylo nejlépe, kdyby zde osobně vypovídal před vrchním soudem nebo kdyby byl znovu vyslechnut před krajským soudem. To, co říká, je plné rozporů. H. mluvil pod nátlakem a aby se vyhnul odpovědnosti, proto vytvořil takovou variantu, která se hodila policii. Obžalovaný K. prohlásil, že od H.e jména nějakých vyděračů nedostal a nedostal od něho ani žádných 100.000.- Kč. To je konstrukce a nesmysl. V jeho věcech také nebyly nalezeny žádné důkazy o tom, že by byl ve spojení s V., žádné telefonní číslo ani na V. ani na J. ani na nikoho, kdo byl v okolí V.. V. a K. viděl až v jedné síni. S H.em byli přátelé, pohybovaly se mezi nimi mnohem větší částky než

24. - Kč.

Také Ď. měl panickou hrůzu z toho, že by mohl být dán do vazby. Jako svědek nic neřekl a začal mluvit, až byl obviněn. Pokud byl Ď. v P., byl v doprovodu policie, když byla činěna tzv. prověrka jeho výpovědi. Je pravda, že toho s Ď. obžalovaný K. hodně najezdil, ale nikdy s ním nebyl v P. a nikdy s ním nebyl u L.m. tak, jak on o tom mluví J. Ď.. Spolu toho najezdili v P. velmi mnoho, a obžalovaný soudí, že by si Ď. ani nemohl pamatovat, kde s ním všude byl. Ď. nebyl dán do vazby právě proto, že spolupracoval s policií. Obžalovaný prohlásil, že s sebou nosil pistoli a to i v době, kdy se u Ď. třeba sprchoval. Je hloupost, že by Ď. zahlédl pod jeho bundou pistoli právě na parkovišti u přehrady v P.. To jen zapadá do policejní konstrukce.

Obžalovaný K. prohlásil, že nevyvinul žádné kroky k tomu, aby se jej někdo bál. Strach přede ním vytvářela policie. Dedukce byly vydávány za skutečnost. V celém případě je strašně moc nepřesností. Např. samopal Uzi byl plně funkční, byl plně schopný střelby, byl opatřen tlumičem.

Všichni svědci jej údajně ztotožnili podle fotografie. Když však byli v P. u soudu požádáni, aby se na něho podívali, řekli, že není ten člověk, kterého oni viděli. Soud to zdůvodnil tím, že uplynula dlouhá doba a že si to svědci nemusejí pamatovat. Přitom policisty výslovně žádal o to, aby jej ztotožnili v průběhu vyšetřování in natura, ale nebylo mu vyhověno.

Psychiatrický posudek zprvu zpracovali tři znalci, dva psychiatři a psycholog dr. J.. Mluvili s ním několik hodin. Posudek měl některé vady a nelíbil se ani předsedovi senátu. Pak byl vyžádán druhý posudek, před znalce byl přiveden v řetězech, spoután na rukou a nohou a byli u něho tři dozorcí. Když jsem požadoval ústavní. zkoumání duševního stavu, řekli tito znalci, že to zprvu zvažovali, ale pro nebezpečí útěku jim to nebylo doporučeno. Proto jej raději posuzovali podle papírů. Je zvláštní, že první posudek konstatoval, že není úplně ztracená existence, že nepředstavuje nebezpečí pro jiné lidi. Ale druzí znalci říkali něco zcela jiného. Jejich posudek není objektivní.

Obžalovaný K. prohlásil na svou obhajobu, že by toho mohl říkat strašně moc. Pokud soud prostudoval spis, mohl si všimnout, že některé stránky jsou přečíslovány. To také vysvětluje, proč tam není žádost jeho obhájce o tom, aby byl přítomen vyšetřovacím úkonům. Sám v průběhu vyšetřování viděl, že policie nemá zájem zjistit pravdu. Policisté mu říkali, že kolem toho vozidla je z obou stran houští a že tam mohl být ukryt další střelec. Dodnes nebyly nalezeny žádné zbraně, kterými bylo střeleno. Neexistuje také žádný důkaz o tom, že bylo střeleno ze dvou pistolí. Krajský soud si vybíral jen to, co zapadalo do jeho verze. Jednání nebylo zcela korektní. Závěrem obžalovaný K. navrhl, aby rozsudek byl v bodě I. zrušen, aby věc byla vrácena krajskému soudu, aby byly provedeny ty důkazy, které on a jeho obhájce před vrchním soudem navrhovali a navíc aby byl opakovaně vyslechnut A. H. a jako svědci aby byli slyšeni P.K. k a V.M. k variantám, které slyšeli od V. P..

VI .

Obžalovaný V. ve svém písemném odvolání uvádí, že napadá rozsudek Krajského soudu v P. ve výroku o své vině i ve výroku o trestu. Podle jeho názoru soud prvního stupně provedl dokazování úplným a vyčerpávajícím způsobem, takže ohledně úplnosti skutkových zjištění nemá odvolatel žádné námítky. Provedené důkazy však krajský soud

vyhodnotil chybně a věc posoudil nesprávně z hlediska právní kvalifikace, pokud dospěl k závěru, že A. V. se dopustil návodu k trestnému činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b), k § 235 odst. 1 tr.zák. a trestného činu nedovoleného ozbrojení podle § 185 odst. 2 písm. b) tr.zák. ve znění zák. č. 557/1991 Sb.

Podle názoru obžalovaného skutek uváděný v bodu III. napadeného rozsudku nevykazoval příliš vysokou míru společenské nebezpečnosti. Dvě pistole si obžalovaný pořídil někdy na přelomu měsíců dubna či května 1993. pistoli ráže 9 mm nezjištěné značky a přesně nezjištěné množství nábojů stejné ráže si pak pořídil dokonce až v době, když byl velmi brutálním a tvrdým způsobem vydírán Š. J. a bratry P.. Posléze zmiňovanou pistoli měl v držení pouze jediný den a poté ji vydal J.P.. Nedlouho po období nezákonného držení pistolí získal obžalovaný zbrojní průkaz na pistoli zn. TAURUS ráže 9 mm. Tato skutečnost nesporně výrazně snižuje společenskou nebezpečnost jeho jednání. Od doby spáchání trestného činu nedovoleného ozbrojení již uplynulo téměř šest let. I toto uplynutí času snižuje společenskou nebezpečnost jednání obžalovaného.

Pistole si nepořídil z nějakých agresivních, exhibicionistických či snad nicotných důvodů, ale pouze jako podnikatel v obavě o své zdraví, o svůj život a majetek, tedy pouze pro svou obranu. S ohledem na všechny tyto skutečnosti má odvolatel za to, že v daném konkrétním případě chybí materiální podmínka trestného činu uvedená v ustanovení § 88 tr.zák. a skutek neměl být kvalifikován podle druhého odstavce § 185 tr.zák. Obžalovaný je přesvědčen o tom, že jeho jednání spočívající v jednodenním, resp. několikadenním držení tří starých a do určité míry nekvalitních pistolí a několika nábojů a zásobníků, k němuž došlo téměř před šesti lety, a to ještě do značné míry pod tlakem vnějších okolností, proti nimž hledal obžalovaný obranu svého života, zdraví a svého majetku, není možno právě s odkazem na materiální podmínku uvedenou v ustanovení § 88 tr.zák. hodnotit jako spáchání trestného činu v kvalifikované skutkové podstatě, tedy v druhém odstavci písm. b) § 185 tr.zák. Takové jednání je třeba hodnotit dle názoru odvolatele pouze podle ustanovení § 185 odst. 1 tr.zák. Na takový skutek by pak dopadalo rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. 2. 1998.

Pokud jde o bod II. napadeného rozsudku, má odvolatel za to, že soud prvního stupně nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, pokud dospěl k závěru o vině obžalovaného trestným činem vydírání. Odvolatel je přesvědčen o tom, že ohledně navázání kontaktu obžalovaného V. s obžalovaným K. vychází soud prvního stupně pouze ze svých úvah, hypotéz, dedukcí a myšlenkových konstrukcí vůbec, přičemž však neopírá své závěry o žádné přesvědčivé, jednoznačné a hodnověrné důkazy, které byly předtím v hlavním líčení provedeny. Soud prvního stupně se jednoznačně postavil za stanovisko, že pokud obžalovaný H. neznal totožnost muže, který obžalovaného V. vydíral, tedy S. J., že musel tuto totožnost sdělit obžalovanému K. právě obžalovaný V.. Soud opřel své skutkové závěry pouze o některé, z kontextu mechanicky vytržené pasáže z výpovědi obžalovaného H.e z 23. 12. 1993, které izolovaně hodnocené skutečně mohou navozovat vážné podezření přinejmenším o existenci kontaktu obžalovaného V. s obžalovaným K.. Přitom ve zmíněné klíčové výpovědi obžalovaného H.e jsou však uvedeny i skutečnosti jiné, o které ale Krajský soud v P. své skutkové závěry neopřel. Tak zejména soud nepřihlédl k tomu, že obžalovaný H. jednoznačně uvedl, "že nemá žádnou vědomost o tom, zda skutečně došlo k navázání kontaktu mezi obžalovaným K. a obžalovaným V. s tím, že po celou dobu mu obžalovaný V. říkal, že se nekontaktovali, spíše se ho vždy dotazoval, co je s tím jeho člo-

věkem nového." Na jiném místě obžalovaný H. vypověděl, že "obžalovaný V. se mu nikdy nesvěřil s tím, že by měl s vraždou J. on sám něco společného." Ve svém písemném vyjádření založeném na č.l. 6858-6861 uvedl H. kromě jiného, že "z jednání V. a z toho, co říká usoudil, že oni dva (myšleno V. a K.) v kontaktu nebyli". Z toho obhajoba činí závěry, že výpověď obžalovaného H.e z 23. 12. 1993, jakož i jeho další projevy v přípravném řízení i v hlavním líčení je možno považovat za projevy značně nekonzistentní, často i nelogické, mnohdy značně rozporné a tudíž vysoce nevěrohodné.

Ve výpovědi obžalovaného H.e z 23. 12. 1993 je mnoho vnitřních rozporů a nesrovnalostí a tyto skutečnosti velmi výrazně znevěrohodňují tyto důkazy. Navíc je třeba přihlídnout i k tomu, že obžalovaný H. je osobou několikrát trestanou, přičemž z odsuzujících spisů je zřejmé, že tento obžalovaný mnohdy v řadě jiných svých trestních věcí rovněž nemluvil pravdu.

5) výpovědi a písemné vyjádření obžalovaného H.e tedy podle názoru odvolatele nelze závěry o vině obžalovaného V. jednoznačně opřít.

Celá logická konstrukce soudu prvního stupně, odůvodňující ten závěr, že to musel být jedině obžalovaný V., kdo se mohl

spojit s obžalovaným K., neboť obžalovaný H. jméno S. J. neznal, se pak zcela zhroutí v případě, že přinejmenším v tomto bodě obžalovaný H. neříká pravdu a že věděl, které osoby obžalovaného V. vydírají, znal totožnost poškozeného J. a mohl dát obžalovanému K. na tohoto poškozeného kontakt. Soud prvního stupně dále opřel své závěry o vině obžalovaného V. ještě o některé části výpovědi svědka O.V. Přestože sám soud označuje tohoto svědka za osobu nevěrohodnou, vychází z toho, že tento svědek opakovaně potvrzuje úzkou vazbu obžalovaného H.e na obžalovaného K. a potvrzuje prý i shodný závěr s obžalovaným H.em v tom směru, že K. měl být najatý obžalovaným V.. Odvolatel zdůrazňuje, že úvahy o kontaktu obžalovaného V. a obžalovaného H.e jsou pouze dedukcemi a hypotézami soudu, které však nejsou podloženy žádnými konkrétními důkazy. I kdyby obhajoba zcela hypoteticky a ve zcela teoretické rovině připustila, že mezi obžalovaným V. a obžalovaným K. k jakémusi kontaktu došlo, nemusela by tato skutečnost vést k závěru 6) vině obžalovaného V., a to ať již týkající se návodu k trestnému činu vydírání, návodu k trestnému činu ublížení na zdraví, návodu k trestnému činu vraždy či návodu k jakémukoliv jinému trestnému činu. Při této hypotetické možnosti totiž mohl obžalovaný V. požádat muže, kterého mu zprostředkoval jeho velmi dobrý známý obžalovaný H. pouze o to, aby mu pomohl proti vyděračům a by jej ochránil a zabránil jeho vydírání, a to zcela legálním a zákony nepřekračujícím počínáním. S touto alternativou a s takovou možností skutkového děje se však soud prvního stupně vůbec nezaobíral.

Odvolatel je tedy toho nebyla v bodě II. rozsudku v měl být v tomto bodě v plném 226 písm. a) tr.ř. zproštěn.

názoru, že vina obžalovaného V. žádném případě prokázána a proto by rozsahu a s odkazem na ustanovení §

Bez ohledu na tyto námitky je obžalovaný přesvědčen i o tom, že trest, který mu byl soudem prvního stupně uložen, je trest neúměrně přísný a tvrdý. Obžalovaný je osobou naprosto trestně Zachovalou a je hodnocen jako řádný, slušný a "dobrosrdečný" občan. I kdyby se hypoteticky připustila vina obžalovaného, bylo by třeba přihlédnout k tomu, že obžalovaný byl vystaven téměř gangsterským metodám vyděračů, totiž bratrů P.ů a S. J.. Nenalezl pomoc na policii, přestože se na tuto instituci opakovaně obracel. Pokud by si tedy počínal tak, jak to odpovídá výroku o vině v napadeném rozsudku, blížilo by se jeho jednání velmi úzce k hranici nutné obrany. Od doby případného spáchání trestných činů již uplynulo téměř šest let. Během celé této doby se obžalovaný V. chová rovněž řádně. Na obžalovaného bylo jako na netrestaného člověka již výchovně působeno cca tříletou dobou výkonu vazby. S ohledem na tyto skutečnosti se proto jeví

7) za situace, že by odvolací soud dospěl k závěru o bezchybnosti výroku o vině obžalovaného V., uložený trest jako nepřiměřeně přísný a neadekvátně tvrdý. Obhajoba má za to, že by v každém případě měl být výrok o trestu zmírněn uložením trestu podmíněně odloženého na přiměřenou zkušební dobu. Zásadní návrh obhajoby však zněl tak, aby z podnětu odvolání obžalovaného V. byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc aby byla tomuto soudu vrácena k novému řízení a rozhodnutí.

Pokud pak jde o odvolání státní zástupkyně v neprospěch obžalovaného V., soudí obhajoba, že sama odvolatelka je si vědoma nedostatečných argumentů na své straně a proto je její odvolání platonické a alibistické. Jsou to jen hypotézy a logické konstrukce. Obhajoba by mohla nabídnout konstrukce opačné, stejně hypotetické. Proto obhájce navrhl, aby odvolání státní zástupkyně bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Obžalovaný V. sám pak ve svém závěrečné řeči před vrchním soudem zdůraznil, že se v roce 1993 stal objektem intenzivního a rozsáhlého vydírání ze strany Š J. a bratrů P.ů. Opakovaně se obrátil na policii, ale bylo mu řečeno, aby si to vyřídil sám. Je pravda, že se obracel na své na známé, ale nikdo mu nedovedl poradit tak, aby vydírání ustalo. V žádném případě na nikom nechtěl, aby došlo k nějakému násilí.

A. H. byl jeho dobrý obchodní partner a samozřejmě si také jemu postěžoval stejně jako jiným. Chtěl ale vždy postupovat zákonnou cestou, nechtěl žádné hrubé násilí. Je pravda, že H.ovi dal určitou částku, dal mu několik částek, většinou to bylo na rozjezd hotelu. H. se mu nabídl, že zná člověka anebo lidi, že by se s nimi mohl kontaktovat a ten člověk by mohl V.ovi poskytnout nějakou pomoc. Je pravda, že H. mu řekl, že toho člověka kontaktoval. Ale jméno pana K. neslyšel, pochybuje o tom, že ho H. vůbec někdy kontaktoval a že by těch 100.000.- Kč někomu dal. Myslí si. že si je ve skutečnosti ponechal jako pan B.

S K. nebyl nikdy v žádném kontaktu ani v osobním ani b) telefonickém. Neznal ani jeho jméno, to se dozvěděl až z obžaloby. Ani A.a H.e nenabádal k tomu, aby vyvinul nějaký nepřiměřený nátlak. Ani H. mu nenabízel, že by někoho naváděl k usmrcení vyděračů. Chápal to od něho spíš jako výraz solidarity, že s ním cítí.

Kladou se mu za vinu věci, které nespáchal.

VII.

Z podnětu odvolání krajského státního zástupce, jakož i odvolání obžalovaných J. K. a A. V., přezkoumal Vrchní soud v P. jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku. Přezkoumal rovněž i i správnost řízení, které mu předcházelo. Posléze však dospěl k závěru, že žádné z podaných odvolání není důvodné .

Z odůvodnění napadeného rozsudku, z protokolu o hlavním líčení i z dalšího obsahu spisu zjistil senát vrchního soudu, že Krajský soud v P. při projednání této věci postupoval důsledně podle zásad stanovených trestním řádem. Přestože některé úkony přípravného řízení v plném souladu s trestním řádem nebyly, krajský soud pečlivě odděloval důkazy procesně použitelné a nepoužitelné. Měl velmi znesnadněnou úlohu nejen ve složitosti, ale především v rozsáhlosti věci. Trestní spis proti obžalovanému K. a spol. čítá dnes již přes 7.000 listů, bez přílohových spisů. Hlavní líčení před krajským soudem trvalo celkem 46 jednacích dnů od 20. května 1996 do *23. června 1998, aniž by docházelo k nedůvodným průtahům. Soud v něm podle principu přimosti a úst- nosti vyslechl 56 svědků, některé opakovaně, některé vyslýchal

3) v průběhu dvou jednacích dnů. Slyšel znalce z odvětví soudního lékařství, psychiatrie, psychologie, balistiky, biologie, mecha- noskopie, chemie a fonoskopie. některé z nich i opakovaně.

Přečetl velké množství listin. Soud provedl všechny potřebné a dosažitelné důkazy k bezpečnému objasnění skutečného stavu věci. V řízení před soudem prvního stupně nezjistil vrchní soud takové vady či nedostatky, které by měly či mohly mít vliv na rozhodnutí soudu .

Krajský soud postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Nepochybil ani při hodnocení provedených důkazů. Shromážděný důkazní materiál odpovědně a pečlivě hodnotil při uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Své úvahy a myšlenkové postupy také řádně a v plném souladu § 125 tr.ř. v odůvodnění rozsudku rozvedl. Jasně a logicky vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel. Již rozsah rozsudku (131 stran) nasvědčuje tomu, že soud byl veden snahou co nejlépe se vypořádat s úkolem, který před něho trestní řád postavil.

Provedené důkazy vedou i odvolací soud k závěru, že skutková zjištění krajského soudu jsou správná a že výroky napadeného rozsudku odpovídají zákonu. Všichni odvolatelé v podstatě opakují své argumenty, s nimiž vystoupili v závěrečných řečech před krajským soudem. Způsob, jímž se nalézací soud s obhajobou vypořádal, odpovídá obsahu hlavního líčení i spisovým materiálům, pokud jim krajský soud přiznal důkazní sílu. Nicméně s konkrétními námitkami, které odvolatelé vznesli ve svém odvolání, je nezbytné zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

VIII.

Obžalovaný K. ve svém odvolání především namítá, že Krajský soud v P. neprovedl všechny důkazy, které mohly sloužit k úplnému objasnění věci a nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Při přezkoumávání rozsudku se proto senát odvolacího soudu soustředil především na tuto námitku. Je ovšem třeba předem poznamenat, že není úkolem soudu provést všechny důkazy, které by mohly sloužit k úplnému objasnění věci. Mnoho trestných činů se nepodaří "úplně objasnit"; zejména pak v případě, kdy pachatel odmítá vypovídat a poškození jsou mrtví. Úkolem soudu podle § 2 odst . 5 tr.ř. je postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. To není totožné s rozsahem dokazování, jehož se dožaduje obžalovaný J. K..

II průběhu řízení před soudem podal obžalovaný K. prostřednictvím svého obhájce dva návrhy na doplnění dokazování o celkem pět úkonů. V podání ze dne 17. 1. 1997 (č.l. 6371-6372) navrhoval:

31. Přibrání znalce z oboru techniky střelby z krátkých palných zbraní. Znalec by se měl vyjádřit k technice nabíjení a natahování zbraní, které byly údajně použity ke spáchané trestné činnosti a zejména k otázce obsluhy a použití obou těchto zbraní současně jedním střelcem.
32. Navrhl, aby soud nařídil pozorování obžalovaného ve zvláštním oddělení nápravného zařízení, neboť duševní stav obžalovaného nelze vyšetřit jinak.
33. Navrhl provedení rekonstrukce trestného činu přímo na místě, na kterém mělo dojít ke spáchání trestné činnosti. Tento důkaz se nabízí pro odstranění, popř. vysvětlení dosavadních rozporů ve výpovědích svědků, k ohledání místa činu a závěrů znaleckých

posudků. Rekonstrukce by měla objasnit postavení střilející osoby, popř. osob, postavení automobilu M., polohu poškozených při střelbě, směr střelby a postavení svědků, kteří tuto událost z různých vzdáleností sledovali a pozoroval i.

III dodatečném podání ze dne 11. 3. 1998 (č.l. 6747) pak podal:

34. Návrh na doplnění dokazování o výsledch svědka P.K., t.č. ve výkonu trestu ve Věznici ve V. Svědek byl ve vazbě ve Věznici v P. - R. společně se svědkem V. P.m. Mohl by se vyjádřit k osobě V. P., který se mu měl údajně svěřovat s některými skutečnostmi z této trestní věci. Tyto údaje by pak mohly posloužit při hodnocení věrohodnosti výpovědi tohoto svědka.
35. Navrhl, aby znalci z obou kriminalistiky, kteří zpracovávali znalecký posudek na techniku střelby, byli soudem vyzváni k tomu, aby závěry svého posudku demonstrovali před soudem se skutečnými zbraněmi, popř. i se školními náboji.

IV dalších svých vyjádřeních k návrhům na provedení dokazování obžalovaný K. odkazoval na své dřívější návrhy. Tak tomu bylo v hlavním líčení 24. 3. 1998 (č.l. 6814-6815) a při hlavním líčení dne 18. 5. 1998 (č.l. 6855). Další návrhy na doplnění dokazování již neměl.

Ve své závěrečné řeči při projednávání odvolání před vrchním soudem požadoval obžalovaný K., aby napadený rozsudek byl v bodě I. zrušen a aby dokazování před krajským soudem bylo doplněno o další úkony, totiž:

- 36.0 výpověď svědka V.M., který byl rovněž ve Věznici v R. s V.P.m a mohl by stejně jako svědek P.K. (bod 4. výše) vypovídat k tomu, že V. P. měl dvě verze událostí: podle první střílel K., podle druhé policie;
37. Navrhl, aby byl opětovně jako svědek slyšen A. H., vzhledem k rozporům ve svých dřívějších výpovědích.

Soud prvního stupně na str. 62 - 63, 73, 87, 98 - 99 rozsudku podrobně argumentuje, jak s návrhy na doplnění dokazování naložil. Vyhověl pouze některým z nich a ostatní zamítl pro nadbytečnost.

Na žádost soudu znalec z odvětví balistiky předložil dne 6. 3. 1998 další znalecký posudek, kde se m.j. vyjadřoval k technice nabíjení a natahování závěrů dvou typů zbraní, jaké byly použity při činu. Posoudil možnost obsluhy a použití obou těchto zbraní jedním střelcem současně, tedy při střelbě oběma zbraněmi, když každou drží střelec v jedné ruce a vyjádřil se rovněž k tomu, zda zasunutí náboje do nábojové komory obou shora uvedených zbraní manuálně lze provést pouze jednou rukou a zda lze v případě přerušení střelby z těchto pistolí pouze jednou rukou stáhnout závěr zbraně do zadní polohy a vyhodit náboj. (Č.l. 6739-6742). Znalec, který zpracoval tento posudek, byl pak u soudu vyslechnut při hlavním líčení dne 23. 3. 1998 (č.l. 6791-6793). Stvrdil svůj posudek a vyjádřil se i k dotazům obhájce obžalovaného K.. Obžalovaný K. sám žádné dotazy a připomínky k posudku neměl (č.l. 6791-6793).

Oba posudky z odvětví balistiky, tento i posudek předcházející, také senát odvolacího soudu považuje za přesvědčivé a jednoznačné. Ani on proto nevidí důvod, proč by znalci měli před soudem demonstrovat závěry svého posudku se skutečnými zbraněmi a školními náboji, jak obžalovaný navrhl v dodatku svého podání ze dne 11. 3. 1998. Ze

stejných důvodů má senát vrchního soudu ve shodě se soudem prvního stupně také za to, že provedení rekonstrukce trestného činu přímo na místě za účasti znalců a svědků je nadbytečné a nereálné. Technické otázky střelby byly dostatečně objasněny dvěma posudky z odvětví balistiky. Od nového výsledku svědků po pěti letech od činu si nelze nic slibovat. Všichni svědci se shodovali v tom podstatném, totiž že střílel, resp. z místa činu prchal jediný muž. V detailech se dost podstatně lišili. S rozpory v jejich výpovědích se krajský soud vypořádal na str. 74-75 odůvodnění svého rozsudku. Učinil tak zadost § 125 tr.ř., podle něhož má soud v odůvodnění rozsudku stručně vyložit, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Vrchní soud se ztotožňuje se stanoviskem, že po pěti letech by ani výsledky svědků přímo na místě nemohly do všech podrobností situaci při střelbě a po střelbě blíže objasnit. Dílčí rozpory ve svědeckých výpovědích zkrátce vnímané a emočně vypjaté situace jsou pochopitelné. Vyplyvá to ze situačně i osobnostně ovlivněného vnímání a reprodukce vnímaného, jak o tom poučuje forensní psychologie svědka. Třebaže tedy všechny okolnosti činu nebyly objasněny, podařilo se je provedeným dokazováním objasnit natolik, jak to požaduje trestní řád ve svém § 2 odst. 5 tr.ř. O tom obsáhle vypovídá odůvodnění napadeného rozsudku a senát odvolacího soudu v tomto odůvodnění dále ty nejpodstatnější důkazy rekapituluje.

Rozmístění nábojnic na místě činu v době ohledání nemuselo pak být původní, neboť se tam mezitím pohybovalo mnoho osob, které poskytovaly první pomoc těžce zraněným bratrům P.ovým.

Ani odvolací soud neshledává žádné pochybení v tom, že nebylo vyhověno návrhu obhajoby na výslech P.K., t.č. ve výkonu trestu ve Věznici ve V. Ten měl vypovídat k věrohodnosti svědka - poškozeného V. P.. Totéž platí

15) dodatečném návrhu na slyšení svědka V.M.. Na str. 87-88 odůvodnění svého rozsudku soud prvního stupně považoval výslech svědka K. za nadbytečný. Vysvětlil, v kterém směru považoval svědka P. za hodnověrného a v kterém směru měl k této výpovědi výhrady. Tato argumentace odpovídá obsahu spisu

16) výpovědím na str. 87 citovaných svědků a jeví se odvolacímu soudu jako přesvědčivá a dostatečná. Oba svědci by mohli být pouze svědky z doslechu. I kdyby vypověděli to, co tvrdí obžalovaný K., nebylo by to nic více než ilustrace rozhovorů, vedených na vězeňských kavalcích.

Krajský soud v P. vyšel částečně vstříc námitkám obžalovaného J. K. proti prvnímu znaleckému posudku z odvětví psychiatrie a psychologie. Vyžádal revizní ústavní znalecký posudek z tohoto odvětví (č.l. 6610-6646). Čtyři noví znalci se

13. tomto posudku shodují se závěrem znalců předchozích, že ambulantní zkoumání duševního stavu J. K. je zcela postačující. Znalci měli k dispozici znalecké posudky, které byly provedeny v letech 1990 a 1994. Posudky jsou v základní shodě a mají pro revizní posudek podle názoru znalců větší význam než několi- katýdenní ústavní zkoumání, neboť hodnotí vývoj osobnosti posuzovaného. Za této situace krajský soud ani nemohl vyhovět návrhu obžalovaného K. a nařídít jeho pozorování ve zvláštním oddělení nápravného zařízení, neboť by to bylo v rozporu s ustanovením § 116 odst. 2 tr.ř.

K požadavku opětovně slyšet A. a H. e před krajským soudem odvolací soud připomíná, že obžalovaný H. byl souzen a odsouzen ve stejném soudním řízení jako obžalovaný K.. Byl před krajským soudem slyšen a bylo mu umožněno vyjádřit se stejně tak jako ostatním obžalovaným. Obžalovaný K. měl možnost vznášet k jeho stanoviskům připomínky a klást A. u H. o-

14. své otázky. Opakované slyšení A. H. e považuje tedy vrchní soud za nadbytečné.

Odvolací soud po přezkoumání námitek obžalovaného K. na neúplnost dokazování dospívá tedv k závěru, že soud prvního stupně vyhověl všem smysluplným a reálným návrhům na provedení dalších důkazů. Pokud zbývající důkazy zamítl jako nadbytečné, postupoval podle litery i ducha trestního řádu.

IX.

Další zásadní námitkou obžalovaného K. k napadenému rozsudku je jeho tvrzení, že krajský soud provedené důkazy hodno- til jednoznačně v neprospěch obžalovaného. nevypořádal se všemi zásadními rozpory v důkazech provedených důkazů příběh, jehož pravdivost však nemůže obstát.

Vrchní soud v P. jako ru. 0 tom, že se soud prvního smyslu § 125 tr.ř. vypořádat nasvědčuje již samotný rozsah snažil postupovat spravedlivě či již samotné porovnání peti rozdíl od požadavku obžaloby a svými úvahami vytvořil vlastní ve světle všech

soud odvolací je však jiného názo- stupně ze všech svých sil snažil ve se s rozpory i v dílčích důkazech, rozsudku. Ze se soud prvního stupně a vůči obžalovaným nezaujatě, svěd- tu obžaloby a výroku rozsudku. Na byli dva obžalovaní zcela zproštěni

a obžalovaný V. namísto požadované právní kvalifikace se sazbou od 10 do 15 let byl uznán vinným podstatně mírnějším trestným činem, na který mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců. Již tyto vnější znaky svědčí o úsilí soudu prvního stupně postupovat spravedlivě podle zákona a se stejnou pečlivostí objasňovat okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného (§ 2 odst. 5 tr.ř.).

Také při hodnocení důkazů podle přesvědčení senátu odvolacího soudu postupoval soud prvního stupně tak, jak mu ukládá § 2 odst. 6 tr.ř. Využil svého práva hodnotit důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, přičemž podrobně a rozsáhle vyložil, z čeho toto přesvědčení vycházelo a jak bylo založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Nejde tedy o nějaký fiktivní příběh obžalovaného J. K., který by neobstál ve světle provedených důkazů. Jde naopak o přesvědčivou a všestrannou rekonstrukci skutkového děje, jak vyplývá z logiky událostí prokázaných po obsáhlém dokazování před soudem prvního stupně. Soud druhého stupně považuje za potřebné reagovat toliko na konkrétní námitky uváděné v odvolání a zrekapitulovat ty hlavní důkazy, o které se výrok o vině J. K. trestným činem vraždy opírá.

x

Obžalovaný K. je především usvědčován spoluobžalovaným J. Ď., který dosvědčuje, že jej dovezl z K. bydliště v kritický den z P. do P. a že J. K. byl přítomen v prostoru střelby v době, kdy ke střelbě došlo. O tom, že Ď. K. dobře zná a že se v jeho totožnosti nemůže mýlit, není sebemenší pochybnosti. Sám obžalovaný K. u odvolacího soudu uvedl, že s Ď.m toho najezdil po P. velmi mnoho. Na argumentaci odvolatele, že krajský soud nezdůvodnil, z jakých důvodů považuje za věrohodné výpovědi svědka Ď.ho z přípravného řízení, když až na jedinou výjimku byly všechny tyto výpovědi konány bez účasti obhájců a že uvěřil svědku naprosto nevěrohodnému, který mění své výpovědi podle vývoje situace, popř. podle stupně nátlaku, poukazuje odvolací soud na str. 76-77, 82, kde se těmito otázkami soud prvního stupně podrobně zabývá. Krajský soud poukazuje na to, že J. Ď. svou výpověď neměnil doslova v průběhu několika let, kdy bylo vedeno přípravné řízení. Krajský soud také správně vyvodil, že ve vztahu k obžalovanému K. jsou výpovědi obžalovaného Ď.ho z přípravného řízení zcela relevantní, když byly učiněny již po obvinění obžalovaného K. a v plném souladu s trestním řádem.

Trestní stíhání obviněného J. K. pro trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 pí. sin. a) tr.zák. bylo zahájeno usnesením ze dne 9. 11. 1993 (č.l. 4-5). Toto usnesení bylo zadrženému K. předáno při výslechu dne 8. 2. 1994, který byl zahájen ve 14.05 hod. (č.l. 2560-2562). Obviněnému J.u Ď. bylo sděleno obvinění z trestného činu nadřizování podle § 166 odst. 1 tr.zák. při výslechu dne 9. 2. 1994, (č.l.2804-2818) , který byl zahájen v 15.30 hod. Nešlo o trestný čin, pro který by obžalovaný Ď. musel mít obhájce a také v průběhu celého řízení obhájce neměl. Další výslech obviněného

J.a Ď. se konal 11. 2. 1994 (2820-2823). Téhož dne se také konala
prověrka výpovědi obviněného J.a Ď. ho za přítomnosti státního zástupce,
vyšetřovatelů a dalších pracovníků Kriminální policie (č.l. 2824-2844).
Další výpovědi obviněného J.a Ď. ho jsou ze dne 21. 2. 1994 a 2. 3. 1994
(č.l. 2844-2851). U žádného z těchto výsledků nebyl přítomen obhájce
obviněného K. JUDr. B. Přesto tato skutečnost ani podle názoru
odvolacího soudu nebrání použití výpovědi spoluobviněného Ď. ho z
přípravného řízení jako důkazu. Podle § 165 odst. 2 tr.ř. je
vyšetřovatel povinen sdělit obhájci dobu a místo konání vyšetřovacího
úkonu pouze za předpokladu, že obhájce oznámil vyšetřovali, že se chce
vyšetřovacího úkonu účastnit. Takové oznámení však obhájce obžalovaného
K. neučinil a ve spise o tom není žádný doklad. Obhájce sám o tom nemohl
předložit žádný obvyklý doklad, jako je prezentační razítko soudu na
kopii podání nebo podací lístek pošty. Ve vztahu k obžalovanému K. byly
výsledky obviněného J.a Ď. tedy provedeny způsobem odpovídajícím
ustanovení trestního řádu (§ 211 odst. 2 tr.ř.) a nic nebránilo tomu,
aby v hlavním líčení byly přečteny, pokud spoluobviněný Ď. bez oprávnění
odepře vypovídat (§ 211 odst. 2 písm. b) tr.ř.). Jde tedy po procesní
stránce o výpověď bez formálních vad, která může být použita jako důkaz.
Při dalších výsledcích obviněného J.a Ď., totiž dne 20. 4. 1994 17. 2.
1995 a 12. 4. 1995 (č.l. 2854-2872), pak již obhájce obviněného J. K.
JUDr. B. přítomen byl, spolu s obhájci dalších obviněných.

Plné moci obhájců a jejich požadavky, aby byli vyrozumívání předem
o všech vyšetřovacích úkonech, jsou založeny na č.l. 2475-2500. Je tam i
opatření ze dne 19. 11. 1993, jímž byl obviněnému K. ustanoven obhájcem
JUDr. B. (č.l. 2464). Jsou tam založeny a žurnalizovány požadavky
obhájců na vyrozumívání
o vyšetřovacích úkonech (č.l. 2478, 2482, 2484, 2486, 2493, 2498 aj .)
, ale obdobný požadavek JUDr. B. tam založen není. Číslo listů jsou
průběžně očíslována červeným fixem, nic nechybí, nic není přepisováno
nebo přečíslováno. Náznaky obžalovaného K., že se spisem bylo v tomto
smyslu manipulováno, tedy nemá ve spise oporu.

Ve své první výpovědi na č.l. 2809-2811 obviněný Ď. vypověděl:
"Pak jsem se s K. viděl až v neděli dne 30. 5. 1993 v odpoledních
hodinách kolem 15.00 hod. , kdy ke mně přišel do bytu. Povídal, zda mám
čas a zda bych jej odvezl na pracovní schůzku do P..... Mohlo být asi
mezi 16.00 - 17.00 hod. odpoledne, když jsme vyjížděli z P.... Pamatuji
si, že jsme k místu přijížděli po projetí P. z kopce po silnici, kdy po
pravé straně
je Věznice B. Dojel jsme do serpentín pořád z kopce, kde
nad nějakou vodní nádrž jedné zatáčky po pravé straně je mimo
zastavit a počkat na něj silnici odstavná plocha
Zde mi K. ukázal místo, kde mám Stál jsem
s autem v dolní části této plochy vedle
roští, blíže k vodě... Na místě v P. na B. jsem si všiml, když
vystupoval z auta, že za pasem vlevo má pistoli v pouzdru... K. odešel
doleva nahoru do kopce směrem k městu. V té době mohlo být kolem 19.00
hod. až 19.30 hod. Schůzka měla být přesně v 19.30 hod. Na tomto místě
jsem čekal v autě asi tak 30 minut. Náhle jsem slyšel řadu po sobě
jdoucích výstřelů... Připadalo mi. jako by střelba vycházela z borské
věznice. Tehdy jsem tomu nepřikládal žádnou váhu. Vzápětí po střelbě

běžel pan K. po silnici, dolů k mému autu. Nasedl, nic neříkal, pouze řekl: "Jedem".

K této své výpovědi připojil spoluobviněný Ď. vlastnoručně nakreslený náčrtek (č.l. 2819), kde je uvedena odstavná plocha nad vodní nádrží v P. a celá situace, jak ji ve své výpovědi popisuje. K tomu vlastnoručně napsal na celou stránku komentář, který podepsal. Toto vše učinil předtím, než nasedl do policejního vozidla a než v doprovodu policie přijel do blízkosti místa činu.

Z protokolu o prověrce výpovědi obviněného J. Ď. ze dne 11. 2. 1994 vyplývá, že situace na místě v P. skutečně odpovídá náčrtku, jak jej obviněný Ď. pořídil dne 9. 2. 1994. Dovedl policejní vozidlo na odstavnou plochu nad přehradou (č.l. 2833), popsal, kde parkoval a kterým směrem odběhl J. K. a odkud se vrátil (č.l. 2835). Na č.l. 2836 podle diktafonového přepisu vypovídal: "Jak už jsem uvedl, zaslechl jsem výstřel, ale ten byl slyšet takhle jako z té strany, jak je věznice, jako odraz. Několik sporadických ran, nebo jak bych to řekl, jako rychleji za sebou, nějaké rány jakože sly.... Když K. doběhl a sedl si ke mně, řeknu to upřímně, že jo, jako hrklo ve mně. Pocit jsem měl blbej, ale vůbec jsem si nepřipouštěl, že by jako mohlo být nějaké střelení. Že by on střílel, to jsem si vůbec nepřipouštěl." Na č.l. 2837 pak uvedl: "Jak jsem vypověděl, když vystupoval z auta, tak se mu zvedla bunda a tam jsem viděl to pouzdro, že měl pistoli, samozřejmě, to jsem viděl." Z obrazového

4 zvukového záznamu je velmi přesvědčivě patrné, že J. Ď. vypovídá velice přirozeně, spontánně a přesvědčivě. Nejsou na něm patrné žádné stopy napětí, stresu nebo nátlaku.

Na č.l. 2845 pak své kontakty s J. K. popisuje těmito slovy: "Můj kontakt s J. K. se poté, co uprchl z výkonu trestu, neomezil jen na součinnost pro opatření bytu pro jmenovaného a na pomoc při přihlášení osobního automobilu na dopravním inspektorátu. Měl jsem s ním i další kontakty. K. mne nepravdělně navštěvoval v mém bvtě ..."

Při svém výslechu dne 20. 4. 1994 za přítomnosti obhájce obviněného J. K. i obhájců dalších spoluobviněných pak vypověděl toto: "K vlastnímu obvinění jsem obsáhle vypovídal dne 9. 2. 1994, poté 11. 11. 1994, poté 21. 2. 1994 a 2. 3. 1994. Zhruba si pamatuji, co jsem zde vše vypovídal v předmětné věci a plně se odvolávám na tyto výsledky. Dne 16. 2. 1994 vyšetřovatel za přítomnosti státního zástupce se mnou provedl prověrku mé výpovědi. Tento protokol jsem si přečetl a podepsal jako správný. Tedy tak, jak je úkon zaprotokolován, tak také probíhal... Vše je tak, jak jsem popsal a nechci k tomu nic doplnit ani změnit." (Č.l. 2855-2856). Na otázku vyšetřovatele, co bylo důvodem toho, že napomáhal orgánům činným v trestním řízení obviněný Ď. před obhájci uvedl: "Svou výpověď jsem uvedl proto, že je lepší z mé strany napomoci celé záležitosti a tudíž v čem jsem mohl pomoci a popravdě jsem věděl, tak jsem uvedl. Stejně by se na to časem přišlo, že jsem ho sem vezl já. Vyplývalo to z otázek policistů, tedy to, že se ví o šedivém F. s p. značkou a já jsem vlastně měl a mám i dodneška tohoto F. zapůjčeného. A další věc byla ta, že M., který užíval K., byl psán na mně a byla provedena domovní prohlídka, při které jsem dobro

volné vydal veškeré písemnosti, týkající se uvedeného M. a zjistilo by se stejné, že mám vztah na K. . . Žádným způsobem jsem nebyl k výpovědi nucen ani tlačěn, co jsem vypověděl, bylo dobrovolně a sám od sebe. (Č.l. 2857). Při výslechu dne 90.1.2. 1995 za přítomnosti všech obhájců pak znovu obviněný Ď. prohlásil, že vše, tak jak vypověděl do dnešního dne, souhlasí a že nemá nic na doplnění své výpovědi.

Při svém výslechu dne 12. 4. 1995, o němž byli vyrozuměni všichni obhájci spoluobviněných a někteří skutečně byli přítomni, vypovídal obviněný Ď. o tom, za jakých okolností byla provedena проверка jeho výpovědi na místě dne 11. 2. 1994: "Po příjezdu na policii jsem by L pouze seznámen s tím, že bude proveden nějaký úkon. kde byla přítomna i paní státní zástupkyně a tudíž mohu pouze říci. že jsem řekl. že jsem ochoten ukázat situaci, jak vlastně proběhla, když jsem K. přivezl do P. a tudíž se strany policie ani paní státní zástupkyně nebyl činěn žádný nátlak, ba naopak, mně nechali spontánně mluvit a pouze mi dávali otázky, které dokreslily vše potřebné k mému popisu cesty... Nikdo z policistů mi neřekl, jak mám vypovídat."

Obhajoba zpochybňuje výpověď J. a Ď. také tím, že
nenalezl v P. telefonní budku. ze které měl K.
telefonovat. Podle přesvědčení odvolacího soudu naopak tento
detail činí výpověď obviněného Ď. přesvědčivou věrohodnou. To vyplývá z videozáz

Když policejní vozidlo s obviněným Ď.m projíždělo kolem sportovního areálu Slávie VS P. a kolem borského parku, uváděl obviněný: "Tady si to ještě neuvědomuju, ale tam blíž k té hlavní silnici po levé straně by měla být budka. Jo, ta tramvaj tady byla určitě (obviněný ukazuje na točnu tramvaje vlevo), to si uvědomuju, ale budka byla někde tady (ukazuje vlevo). Tak určitě, tady někde jsme stáli, po pravé straně (vozidlo zastaveno) a tady byla někde ta budka. ale nevím kde" (č.l. 2829) .

Nato všechny osoby vystoupily z vozidla a obviněný uvádí, že tady někde stál s tím autem a rozhlížel se. Na dotaz vyšetřovatele. kde přesné stál autem odpovídá: "Tady někde, ale byla tu budka, stál jsem dál od křižovatky. K. šel do budky telefonovat. nevím kam ani komu. Zatelefonoval si, sedl si a jeli jsme dál". Na dotaz vyšetřovatele, zda tu telefonní budku z auta viděl, obviněný Ď. odpověděl: "Teď si to neuvědomuju, jestli jsem jí viděl, asi ne, ale každopádně na tomto místě šel někde telefonovat, protože tu musel být telefon. To bych lhal, to si neuvědomuju." (Č.l. 2830).

Na to byl obviněný vyzván, aby se šel podívat přes ulici ke konečné tramvaje č. 4. Prochází. kolem veřejných VC na nástupní prostor zastávky, kde uvádí: "Určitě jsem stál blíž před tou křižovatkou, vím, že přešel na levou stranu, na levý chodník do telefonní budky. Prostě si šel zavolat. Na sto procent šel na levou stranu, to si pamatuju stoprocentně a šel do telefonní budky, ale tu jsem určitě neviděl. Vrátil se po zatelefonování během pár minut". (Č.l. 2831).

Na videozáznamu je patrné (stopáž 19.58 min.), že obviněný Ď. stojí u autobusové zastávky, asi 30 m od něho je červená telefonní budka, kterou není z auta vidět, neboť pohled je zakryt přístřeškem zastávky a stojícím autobusem. Obviněný Ď. se rozhlíží, ale budku nevidí. Kameraman však budku upozoroval, a zabírá ji po dobu jedné minuty (stopáž 19,58-20.59). Nikdo z přítomných však Ď.ho na budku neupozorňuje, přestože je Ď. stále blízko budky a jak on tak budka jsou v záběru kamery. Situace je rovněž patrna ze snímku na č.l. 2831.

Z těchto skutečností podle názoru odvolacího soudu přesvědčivě

vyplývá, že Ď. z automobilu skutečně telefonní budku neviděl pro stojící tramvaj nebo autobus a přístřešek autobusové zastávky, že na místě skutečně telefonní budka byla a že nikdo z vyšetřovatelů ani státní zástupkyně Ď. ho na tuto budku neupozorňovali a k její identifikaci nenaváděli.

Když byl obviněný Ď. dotazován, co je mu známo o účelu schůzek, na které K. vozil. na téže místě (č.l. 2868) vypověděl: "Konkrétně mně k tomu nic neříkal. Pouze jednou mezi řečí říkal, že pracuje na nějakém případě a že z toho bude dobrá provize, konkrétně neřekl na jakém. Já jsem si myslel na nějakém obchodu. Pak zase někdy něco mezi řečí řekl. že někdo někoho vydírá a dával to do souvislosti s tím obchodem s tou provizí, říkal to v tom smyslu, že má srovnat nějaký partnerský nebo obchodní vztah. Žádná jména nikdy neřekl, ani vlastně kde to mělo být. Já mám takový pocit, že toto vše bylo předtím, než jsem jej vezl do P., protože ta schůzka, co měla být v L., byla určitě před tou první ..."

Odvolací soud považuje za nezbytné připomenout, že výpověď obviněného Ď. ho zůstává konzistentní a neměnná po celou dobu, přípravného řízení, kdy byl opakovaně vyslýchán a kdy vždy stvrdil své předchozí výpovědi a popíral jakýkoliv nátlak či návod ke své výpovědi. Teprve při hlavním líčení před Krajským soudem v P. dne 20. 5. 1996 prohlásil: "K věci vypovídat nebudu a беру svou předchozí výpověď zpět." (č.l. 5922). Více nevypovídal, ani svůj změněný postoj nekomentoval a výslovně požádal, aby nadále hlavní líčení probíhalo za jeho nepřítomnosti.

Krajský soud považoval právě toto odvolání předchozích výpovědí za účelové, neboť obžalovaný Ď. má z obžalovaného K. hrozný strach a obává se jeho pomsty za to, že pomohl policii k jeho dopadení (str. 82 napadeného rozsudku). To také odpovídá obsahu spisu. Již ve své první výpovědi dne 9. 2. 1994 obviněný Ď. uvedl: "K. je velice silná osobnost, ale kromě toho se nikdy netajil s tím, že v případě toho. že ho někdo podrazí, bude mít s ním co do činění, že takového člověka zlikviduje. Vzhledem k tomu, co jsem o K.; věděl a jak jsem ho znal, jsem nikdy nepochyboval o tom. že by to učinil." (č.l. 2814.) "Skutečnosti týkající se K., které nyní postupně do protokolu uvádím, jsem včera zatajil jen z toho důvodu. že jsem se hrozně bál a stále se bojím toho, že mně K. při první příležitosti zabije. Bojím se, že z případného dalšího výkonu trestu odnětí svobody se K. dokáže dostat na svobodu a já nepřežiju." (č.l. 2815). Tyto své obavy vyjádřil i ve svých dalších výpovědích (č.l. 2861. 2867). Jestliže krajský soud při hlavním líčení přečetl výše uvedené výpovědi spoluobžalovaného Ď. ho, které ve vztahu k obžalovanému K. byly provedeny způsobem odpovídajícím trestnímu řádu, pak postupoval podle § 211 odst. 2 písm. b) tr.ř. a nelze mu v tomto směru nic vytknout. Také odvolací soud považuje výpověď spoluobviněného D. o přítomnosti obžalovaného K. v prostoru činu dne 30. 5. 1993 za plnohodnotný důkaz .

Velmi důležitá je také výpověď spoluobviněného H.e. kterou soud při hlavním líčení dne 24. 5. 1996 rovněž přečetl podle § 207 odst. 2 tr.ř. Za přítomnosti svých obhájců i obhájce obviněného K. JUDr. B. dne 23. 12. 1996 obviněný H. vypověděl: "Předtím, než jsem předal panu K. částku

V - Kč, proběhla schůzka s panem V., kde mi jmenovaný poprvé sděloval, že je v P. vydírán a že potřebuje s celou situací pomoci a že přijel do P. hledat pomoc. Bavili jsme se o tom, že ho

vydírají nějací Romové a že by bylo dobré je nějak vyděsit nebo zbít, tak, aby dali pokoj ... Já jsem mu k celému problému řekl, že bych mu možná mohl pomoci, že znám člověka, který by eventuálně celou záležitost vyřídil, ale že nevím, jestli se s ním potkám... Panu V.ovi jsem řekl, že pokud s tím ten můj člověk bude souhlasit, že se mu telefonicky ozve do P. na M. a představí se, že volá od "S.". Při rozhovoru s panem K., který byl zhruba dva dny poté a na který jsem přinesl těch 100.000.- Kč, jsem pana K. seznámil s problémem pana V.. On řekl, že to bude maličkost, která by se dala vyřídít. Říkal, že s tím bude mít náklady. Výše těchto nákladů nijak nespecifikoval, ale já jsem mu řekl, že může klidně čerpat těch 100.000.- Kč, které jsem na schůzku přinesl a také jsem mu je na této schůzce předal". (Č.l. 2661). "V podstatě část těch prostředků, tedy z těch 100.000.- Kč, které jsem dal K., měly být použity pro úhradu nákladů pana K. spojených s jeho pomocí panu V.ovi s tímto případem vydírání. Jak jsem již dříve uváděl, informoval jsem pana V., že jsem ze svých prostředků vyplatil panu K. 100.000.- Kč. Těch 100.000.- Kč mně V. vrátil proto, že jsem je vyplatil člověku, tedy K., který měl V.ovi pomoci". (Tamtéž.) Na následující straně své výpovědi se A. H. k věci znovu vrací: "Nato já jsem mu řekl, že jsem kontaktoval toho svého člověka, že s tím vystrašením souhlasí a že jsem mu předal zálohu v celkové výši
ii - Kč s tím, že můj člověk se bude s panem V. kontaktovat. Pokud se týká telefonního čísla na M., tak jsem ho řekl panu K. a on si je myslím na kousek papíru napsal."

V závěru hlavního líčení před krajským soudem dne 90.2.5. 1998 požádal obžalovaný H., aby mu bylo umožněno doslova přečíst svou výpověď z připravených poznámek. Soud mu to umožnil s tím, že jeho písemný projev považuje za písemné vyjádření obžalovaného k věci samé. Toto vlastnoručně psané vyjádření je založeno ve spise na č.l. 6858-6861a. Jeho obsah stvrzuje výpověď z přípravného řízení, která již byla citována. Uvádí se tam doslova: "Při jednom z našich setkání, které popisují na č.l. 6 mé výpovědi, mi pan V. řekl, že ho vydírají nějací cikáni a že má strach. Já jsem mu nabídl, že bych mu možná mohl pomoci a že v případě, že tuto pomoc ode mne pan V. přijme, tak že mu zavolá člověk ode mne a představí se, že je od "S.". V té době jsem měl na mysli pana K.. Pomoc jsem panu V.ovi nemohl slíbit na 100%, neboť jsem ani nevěděl, zda se s K. ještě uvidím, ani jestli by se v celé věci chtěl při svých problémech angažovat... Na plánovanou schůzku 14. 5. , kterou zmiňuji na č.l. 7, pan K. přišel. V průběhu našeho rozhovoru jsem mu nastínil V.ův problém. Tak jak jsem pana K. měl možnost ve věznici poznat, věděl jsem, že nesnáší jakoukoliv nespravedlnost a zvláště v případech, kdy někdo používá své síly k ubližování a ponižování slabších. Reakce pana K. můj odhad potvrdila. Řekl, že pokud se jedná o mého přítele, bere to jako službu pro mně a že je ochoten v rámci svých možností pomoci. Řekl jsem mu, že pan V. by potřeboval někoho, kdo by ty vyděrače dokázal zastrašit, případně zbít, aby ho nechali na pokoji. Informoval jsem ho, o jakou částku se v tom vydírání jedná a popsal ekonomické aktivity pana V.. Říkal jsem mu, že pomoc pan V. nechce zadarmo. Pan K. mi odpověděl, že pokud se jedná o takovou maličkost, jako je nafackovat pár cikánům, tak to není problém. Větší problém že je pro něho to, že nemá vůz a není tudíž mobilní. Taková záležitost si také vyžádá nějaké náklady. Vzhledem k tomu, že mluvil o těchto nákladech, dal jsem mu

3 peníze, které jsem pro něho měl připravené na úplatky pro generální prokuraturu s tím, že jsem mu řekl, aby část těch peněz použil na úplatky a část na to, kdybychom potřebovali pomoci s těmi vyděrači, aby byl mobilní. Protože o ten problém projevil zájem, dal jsem mu telefonní číslo na M., že to je telefon na V., kterému se

představí, že je od S."

Právem proto vzal soud za prokázané, že obžalovaný K. akceptoval návrh spoluobžalovaného H., aby zasáhl proti poškozeným J. a bratrům P.ům ve prospěch obžalovaného V. (str. 59 napadeného rozsudku). Je třeba přisvědčit námitce obžalovaného K., že nebylo přímým důkazem prokázano, že by se K. jakýmkoliv způsobem s obžalovaným V. kontaktoval, ať telefonicky či osobně. Závěr soudu, že k takovému kontaktu muselo dojít, je skutečně logickou dedukcí, ovšem dedukcí, která se opírá o logiku událostí a množství nepřímých důkazů. To může mít a skutečně mělo význam ve výroku o vině u obžalovaného V., avšak nikoliv u obžalovaného K.. Z výpovědi obviněného H. i z dalších důkazů vyplývá, že obžalovaný K. přijal objednávku k "zastření či profackování" vyděračů a z výpovědi spoluobviněného Ď.ho je prokázano, že na místě,

100.0. dva z vyděračů zastřeleni, se v kritický okamžik K. skutečně pohyboval. Zde nejde o žádnou dedukci, ale o bezpečně prokázaný skutkový děj. Pokud by byl stejně přesvědčivě prokázán kontakt obžalovaného K. s obžalovaným V. a obsah jejich jednání, nemělo by to vliv na výrok o vině obžalovaného K., ale obžalovaný V. by odpovídal patrně za mnohem vážnější trestný čin, než tomu je ve výroku napadeného rozsudku.

x

Dalším důležitým důkazem je svědecká výpověď V.P.. To je jediný z vyděračů, který střelbu v b. serpentínách přežil, ačkoliv byl při ní vážně zraněn. Před Krajským soudem v P. při hlavním líčení dne 28. 5. 1996 vypovídal toto: "Další tři jízdy, které jsem absolvoval jako ochranka J., byly ty schůzky s tím inženýrem, který se představil jako Ing. L. O tom, že někdo takový se ozval, mi řekl můj bratr nebo Š. J.. . . Poprvé byla schůzka s tím Ing. L. domluvená v horských serpentínách, bylo to tak 14 dní před smrtí J.. Ty schůzky s ním byly domluveny vždycky k večeru, tak okolo 20. hodiny. . . Š. J. řekl, že se toho muže ptal, kde na něj vzal kontakt. On mu to ale neprozradil. Š. to bylo divné, vyjádřil se v tom smyslu, že to mohlo být od V.. . . Druhá schůzka s tím mužem se odehrála asi týden poté. Měla být na L. m. v P. a to mezi Š. J. a tím Ing. L. Š. tam ale nejel, přijel jsem tam pouze já a můj bratr, bylo to někdy kolem osmé až deváté hodiny večer. Ten muž tam byl, posadil se k nám do auta a my ho chtěli odvézt za Š., který čekal v motorestu R.. Ten muž to ale odmítl a vystoupil z auta s tím, že tam přijede sám, ale nepřijel." (č.l. 5957-5958).

K samotné události na kritickém místě pak V. P. vypovídal: "Poslední schůzka s tím mužem byla domluvena na 30. 5. 1993. Š. řekl, že ten L. zase volal a domluvili si schůzku v horských serpentínách ve stejnou dobu... Toho 30. 5. 1993 jsem byl v jednom klubu v R. ulici, tam si pro mně přijel J. a ptal se na mého bratra. Říkal, že se znovu ozval ten muž, se kterým jednal. Už si to nepamatuju přesně, když jsme vyjížděli, bylo asi osm hodin. Nastoupili jsme všichni tři do auta a jeli jsme na místo té schůzky. Když jsme tam přijížděli, stál tam muž a ruce měl za zády. Š. J., který řídil, tam nacouvával, já jsem seděl vzadu a koukal jsem se dozadu na toho muže. Ten se usmíval jako by nic. Ještě jsme ani nezastavili a začal střílet. Jako na prvního vystřelil na Š. J.. Já jsem vyskočil z auta a pak už nevím."

Na žádost předsedy senátu, aby se otočil, svědek tak učinil,

ukázal na obžalovaného K. a řekl: "Poznávám tady toho muže. To byl on, který na nás střílel."

Důležitým důkazem je i. protokol o rekognici ze dne 4. 10. 1993 (č.l. 4463-44(57)). V. P.ovi byly promítány videozáznamy relací ČST Praha, které byly vysílány pod názvem POLICIE 158 v době od měsíce března 1993 do měsíce září 1993. Na otázku, zda svědek někdy předtím pátrací relaci POLICIE 158 sledoval odpověděl, že tyto relace nesleduje, že se na televizi dívá výjimečně a že se dívá spíše na filmy z videa. Protokol dále zní: "Poškozenému V. P. jsou postupně přehrávány jednotlivé relace s tím, že má pozorně sledovat osoby, které jsou v jednotlivých relacích pohřešovány, či je po nich vyhlášeno pátrání. . . Po dvaceti minutách projekce najednou požádal poškozený V. P. vyšetřovatele o zastavení projekce a vrácení zpět.

VI té době bylo vidět na poškozeném V. P. silné rozrušení. S. uvedl: "To je on!" Došlo ke vrácení pásku a znovupro- mítnutí. Na televizní obrazovce se znovu objevilo pátrání po uprchlém vězni J. K., ..." K tomu podle protokolu poškozený V. P. uvedl: "Tady ho máte, co chcete víc". Dále podle protokolace uvedl: "Tento muž, který se jmenuje K. J., je ten chlap, který dne 30. 5. 1993 bv.1 po 20. 00 hod. na B. nad serpentínami a tento střílel na Š J., mého bratra J. a také potom střílel na mne. . . Tento muž je shodný s tím, který se nám představoval jako Ing. nebo Dr. L. . "

Dále poškozený do protokolu uvedl.: "Co mohu závěrem k tomu říci. Jen to, že vrah Š J., mého bratra J. P. a ten, který na mne střílel dne 30. 5. 1993 na B. o 20.00 hod. je ten muž, který je v té pátrací relaci uveden jako J. K.. Byl jsem s tímto mužem třikrát v osobním kontaktu, navíc v bezp rostřední blízkosti, kdy střílel do M. na Š J., mého bratra J. a potom, když střílel na mně. Jeho podoba mi dokonale utkvěla v paměti, nemohu se mýlit. Do smrti jej budu mít před očima."

Jednoznačnost a určitost této identifikace údajného dr. L. s obžalovaným J.m K. je posilována i svědeckými výpověďmi rodinných příslušníků poškozeného V. P.. Jeho otec V. P. st. jako svědek vypověděl: "Po té přestřelce jsem se V. v nemocnici ptal, kdo jim to udělal, on řekl, že neví a že kdyby ho viděl, že by ho poznal" (č.l. 4122). Matka poškozeného V. P. pak na č.l. 4126-4127 uvedla: "Když jsem byla za V. v nemocnici, ptala jsem se jej, co se stalo... Když jsem se jej ptala, kdo po nich střílel, tak mi V. řekl, že toho co střílel nezná, že kdyby jej viděl, tak ho určitě pozná mezi všema. že asi ví, kdo jej poslal. Tvrdil mi, že toho vraha, co střílel, poslal ten V...." Podobné vypovídala jako svědkyně i sestra poškozeného, M. P.: "Když jsem pak mluvila s V., ptala jsem se ho, jestli ví, kdo to byl, jestli říká policii pravdu. On říkal, že jo, že si je stoprocentně jistý, že to bylo najmutý od toho V., toho střelce ale že neznal. Říkal, že tvář si pamatuje, ale že ho nezná" (č.l. 4130). Opakované telefonické kontakty údajného Dr. L. s poškozeným J. potvrdili při hlavním líčení jako svědci i J.Č. (č.l. 6506), E.Č. (č.l. 6507-6509) a D.Č. (č.l. 6511).

Námítky obžalovaného J. K., kterými se ve svém odvolání snaží všestranně zlehčit ztotožnění své osoby s údajným Dr. L. a pachatelem dvojnásobné vraždy, nemají proto opory ve spise. Jeho identifikace, kterou provedl poškozený V. P. se také odvolacímu soudu jeví jako zcela přesvědčivá, psychologicky věrohodná a jednoznačná. Spolu s výpověďmi J. D. a A. H. tvoří kostru důkazní situace, která je doplňována velkým množstvím dalších důkazů. Ty jsou podrobně rozebírány v obsáhlém odůvodnění rozsudku krajského soudu a odvolací soud nepovažuje za potřebné je na tomto místě opakovat. Také podle přesvědčení Vrchního soudu v P. tvoří všechny tyto důkazy ve svém celku

uzavřený a ničím nezpochybnitelný celek. který zcela jednoznačně, přesvědčivě a bez nejmenších pochybností usvědčuje obžalovaného J. K. z toho, že je vrahem Š J., J. P. a že to byl také on, kdo se pokusil úmyslně usmrtit V. P..

x

VII části VIII. se odvolací soud ztotožnil s právním názorem soudu prvního stupně, že ke znaleckému posouzení duševního stavu obžalovaného K. nebylo nutno, aby byl dlouhodobě zkoumán v uzavřeném ústavu. Opakovaný posudek z odvětví psychiatrie

i psychologie dospěl ke stejným závěrům. Obžalovaný K. je přičetný, trestně odpovědný, hluboce morálně narušený a předpoklady pro změnu jeho anetické osobnosti jsou minimální či vymizelé. Odvolací soud přezkoumává i námitky obžalovaného K. proti těmto posudkům a jeho zásadní nesouhlas se způsobem jeho vyšetření, ale nemůže mu dát za pravdu. Závěry obou znaleckých posudků i jejich stvrzení znalci před soudem jsou zcela jednoznačné. Obžalovaný netrpí duševní chorobou ve vlastním slova smyslu, byl a je přičetný a trestně odpovědný. Úvahy znalců

o osobnosti obžalovaného a jeho motivaci pak nemohou mít vliv na výrok o vině. Mohou být brány v úvahu toliko při úvaze o trestu, jak o tom bude ještě řeč.

Na správnou míru je třeba přivést také tvrzení obžalovaného K. v jeho závěrečné řeči před vrchním soudem, že všichni svědci jej měli ztotožnit podle fotografie, když však je Krajský soud v P. požádal, aby se na obžalovaného K. podívali, řekli, že není ten člověk, kterého oni viděli.

To zcela neodpovídá provedenému dokazování. V průběhu vyšetřování bylo zjištěno celkem šest svědků, kteří mohli vidět střelce v borských serpentínách. Svědkyně Ing. R.V. aj.M. pozorovaly střelbu z větší vzdálenosti a obě již v přípravném řízení uvedly, že by střelce nepoznaly (č.l. 4304, 4038). Poznávací řízení podle fotografií s nimi tedy vůbec provedeno nebylo. Právě v okamžik střelby přijeli na místo svědci S.B. a L.H., kteří střelce vyrušili. S.B. bylo v přípravném řízení předloženo fotoalbum se 14 fotografiemi, mezi nimiž byl i snímek obžalovaného K..

25. tomto fotoalbu svědek nikoho nepoznal, prohlásil však, že kdyby toho muže viděl na vlastní oči, tedy živého před sebou, tak by jej určitě poznal (č.l. 4475-4476). Při hlavním líčení před krajským soudem pak svědek B. prohlásil, že střelce mohl sledovat asi tak 10 vteřin a dnes už by jej nedokázal popsat. Nikoho z obžalovaných potom v jedné síni nepoznal (č.l. 5975). Svědkovi L.H. bylo předloženo stejné fotoalbum a svědek prohlásil nad fotografií č. 7 (obžalovaný K.). "Mohu říci, že muž, který je na fotografii č. 7 se hrozně podobá muži, který dne 30. 5. 1993 o 20.00 hod. střílel na osádku vozidla M. v P. na B... Poznal jsem jej podle toho hranatého obličeje. . . S jistotou bych mohl tohoto muže označit až tehdy, když jej uvidím in natura" . (Č.l. 4.472-4473, 4458). Když při hlavním líčení u krajského soudu byl svědek vyzván, aby se otočil na obžalované, prohlásil, že nepoznává nikoho, koho by viděl (č.l. 5994).

Svědci P.V. a utajený svědek J.N. pozorovali utíkajícího muže bezprostředně po střelbě na pěšince protínající serpentiny a spojující

místo činu s parkovištěm, kde stál s vozidlem J. Ď.. Při prohlížení jiného alba s 12 snímky různých osob svědek P.V. prohlásil, že bezpečně poznává muže pod číslem 2 (obžalovaný K.), že je to ten, co utíkal od toho místa, kde se střílelo 30. 5. 1993 na zkratku přes serpentiny a viděl ho, když odjel z konečné autobusu směrem na Litice (č.l. 4485). Při hlavním líčení u krajského soudu pak svědek prohlásil, že nikoho z obžalovaných nezná. ani jej neviděl. K dotazu pak uvedl, že střelci viděl do obličeje asi tak dvě až tři vteřiny (č.l. 5990).

Muž utíkající z místa činu na pěšině téměř porazil utajeného svědka J. N., který tudy šel se synem. V přípravném řízení tento svědek uvedl, že by utíkajícího muže nepoznal a proto s ním poznávací řízení provedeno nebylo. Při hlavním líčení byl utajený svědek J.N. vyzván, aby se podíval na monitor před sebou, na kterém vidí obžalované a poté svědek uvedl: "Ten muž, který odpovídá popisu, tam sedí. Sedí úplně vpředu, je pohrubější a má kratší vlasy. Domnívám se, že je to pan K.... "(č.l. 6119).

S těmito svědeckými výpověďmi i poznávacím řízením se krajský soud vypořádal na č.l. 72-74 svého rozsudku. Identitu střelce opřel především o svědeckou výpověď V. P. a obžalovaného J.a Ď.. Tvrzení obžalovaného K., že všichni svědci jej měli ztotožnit podle fotografie a poté před soudem říci, že K. není ten člověk, kterého oni viděli, je možno vztáhnout toliko na svědeckou výpověď Petra Vaice. Utajený svědek J.N. měl ve svých tvrzeních stanoviska právě opačná. Svědek L.H. pak při rekonstrukci poznal obviněného K. pouze podmíněčně a identifikaci při hlavním líčení nepotvrdil. Krajský soud ovšem sám uvádí, že z těchto výpovědí svědků nevycházel, neboť si byl vědom situace a krátkého časového úseku, během něhož svědci podobu střelce vnímal i.

Poslední námitka proti napadenému rozsudku, kterou obžalovaný K. uvádí ve svém odvolání, je zpochybňování výpovědi svědka V. z přípravného řízení. Při výslechu za přítomnosti obhájců uváděl svědek údajně něco jiného než v pozdějších hodinách, když obhájci nebyli přítomni a kdy svou výpověď změnil. Tato okolnost podle přesvědčení odvolacího senátu je však zcela nerozhodná. Svědek O.V. byl totiž velmi podrobně slyšen při hlavním líčení u krajského soudu dne 18. 10. 1996 (č.l. 6169-6173) a 24. 10. 1996 (č.l. 6211-6215). Z těchto výpovědí krajský soud na principu ústnosti a bezprostřednosti také ve svém rozhodování vycházel. Ani této námitce obžalovaného nelze tedy při svědčit.

Námitky, které vznášel obžalovaný K. a jeho obhájce do výroku o vině v bodě I. rozsudku neshledává tedy odvolací soud důvodnými. Za důvodné nepovažuje ani námitky státní, zástupkyně vznesené v její závěrečné řeči. u odvolacího soudu. Oba návrhy na změnu výroků krajského soudu vyznívají v neprospěch obžalovaného K.. Protože však odvolání státního zástupce v neprospěch tohoto obžalovaného podáno nebylo, nelze ve smyslu § 259 odst. 3 tr.ř. do takového výroku v neprospěch obžalovaného zasahovat.

Zákonu i prokázanému skutkovému ději i odpovídají i výroky o vině obžalovaného K. v bodech VI., VII., VIII. a IX. napadeného rozsudku. Na rozdíl od bodu I. proti nim obžalovaný nic nenamítal a výslovně uváděl, že proti nim odvolání nepodává. Nicméně odvolací soud ve smyslu § 254 odst. 1 tr.ř. přezkoumal i tyto výroky a dospěl k závěru, že jsou důkazně podloženy a správně právně kvalifikovány.

Trest odnětí svobody na doživotí, kteru byl obžalovanému K. uložen, je skutečně přísný. Jde o nej těžší zákonnou sankci, kterou náš trestní zákon vůbec připouští. Proto Vrchní soud v P. pečlivě zkoumal, zda byly po všech stránkách splněny zákonné podmínky, na které je uložení tak přísného trestu vázáno.

6) ukládání výjimečného trestu pojednává ustanovení § 29 tr.zák. 26. odstavci 1 se jako výjimečný trest označuje jednak trest odnětí svobody nad 15 až do 25 let, jednak trest odnětí svobody na doživotí. Stanoví se, že výjimečný trest může být uložen jen za trestný čin, u něhož to tento zákon ve zvláštní části dovoluje. Obžalovaný K. úmyslně usmrtil dvě osoby a pokusil se úmyslně usmrtit osobou třetí. Spáchal tedy trestný čin vraždy na dvou nebo více osobách, jak vyžaduje § 219 odst. 2 písm. a) tr.zák. Současně tak učinil v úmyslu získat majetkový prospěch. Jeho jednání tedy odpovídá tomu, co požaduje § 219 odst. 2 písm. f) tr.zák. S trestným činem vraždy zpravidla takovéto okolnosti spojeny nebývají. V kriminalistické i soudní praxi se vyskytují především vraždy páchané v afektu a ve vyhrocených emočních situacích. Chladnokrevná vražda osob, s nimiž pachatel neměl nic společného, podstatně zvyšuje stupeň společenské nebezpečnosti ve smyslu § 88 tr.zák. a odůvodňuje použití vyšší trestní sazby podle odstavce druhého § 219 tr.zák. Proto byl obžalovaný K. právem uznán vinným trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. a), f) tr.zák. ve znění před novelou ze dne 29. 6. 1995, zák. č. 152/1995 Sb.

Ustanovení § 219 odst. 2 tr.zák., podle něhož soud prvního stupně ukládal obžalovanému K. trest, uložení výjimečného trestu výslovně připouští. Tím je dána první podmínka pro takovou sankci, stanovena v § 29 odst. 1 tr.zák. Ustanovení § 29 odst. 3 tr.zák. pak stanoví další podmínky pro uložení výjimečného trestu, které musí být dány současně. Trest odnětí svobody na doživotí může soud uložit pouze pachateli, který spáchal trestný čin vraždy podle § 219 odst. 2 tr.zák. nebo jiný na tomto místě definovaný trestný čin a to za podmínek, že:

- 8) stupeň nebezpečnosti takového trestného činu pro společnost je mimořádně vysoký vzhledem k zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo zvlášť zavrženíhodné pohnutce nebo zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku,
- 9) uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti a
- 10) není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad patnáct až do dvacetipěti let.

Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 112-115 zdůvodňuje, proč podle jeho přesvědčení jsou všechny tyto důvody dány. Vrchní soud v P. přezkoumal tuto argumentaci a také prokázaný skutkový děj. Dospívá ke stejnému závěru. Chování obžalovaného K. v minulosti prokazuje, že jde o osobu, která si vědomě a dobrovolně zvolila životní dráhu zločince. Obžalovaný K. byl již třikrát soudně trestán nepodmíněnými tresty.

Rozsudkem Okresního soudu v Chrudimi ze dne 4. 5. 1982 byl odsouzen pro majetkové trestné činy k jednomu roku odnětí svobody nepodmíněně. Skutkově šlo o to, že obžalovaný K. s P.K. a ve dvou případech ještě s F.Č. provedli nebo se pokusili provést celkem osmi vloupání do obchodních prodejen a do rekreačních chat, kde odcizovali potraviny, lihoviny, cigarety a starožitnosti. Z výkonu trestu byl J. K. podmíněně propuštěn se zkušební dobou na dva roky. Přesto se v této zkušební době dopustil znovu další závažné majetkové trestné činnosti a

dalších trestných činů.

Rozsudkem Obvodního soudu pro P. 10 ze dne 4. 10. 1985 byl odsouzen pro opakované trestné činy krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., pro porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zák., pro nedovolené ozbrojení podle § 185 odst. 1 tr. zák., pro útok na veřejného činitele spáchaný se zbraní podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b) tr. zák., pro podplácení podle § 161 odst. 1, 2 tr. zák. a pro přípravu k trestnému činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 7 odst. 1, § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. Trestné činnosti se dopustil sám bez společníků a to 34 útoky. V převážné části šlo o vloupání nebo pokus vloupání pomocí hasáku a rozlomení vložky u dveří do bytu různých občanů, kde pátral převážně po špercích, hodinkách, likérech a vkladních knížkách. V jednom bytě v P. odcizil také pistoli a brokovnici s větším množstvím nábojů. Při jednom vloupání v P. 10 byl zadržován dvěma příslušníky VB, přičemž jednoho z nich udeřil železnou tyčí a dal se na útěk, posléze však byl zadržen a při zadržování druhému příslušníku způsobil zranění. Když byl nato předváděn zpět k vyloupenému bytu, nabízel příslušníkům částku 100.000.- Kč, kterou po chvíli zvýšil na

c) - Kč s tím, aby ho pustili, což jmenovaní odmítli. Byl za to odsouzen k trestu odnětí na 7 let nepodmíněně, nicméně dne 28. 2. 1990 byl podmíněně propuštěn se zkušební lhůtou pěti let.

Také v této zkušební lhůtě se dopustil další trestné činnosti, za kterou byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro P. 4 ze dne 20. 9. 1991. Stalo se tak pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. a pro útok na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) (čin spáchaný se zbraní) tr. zák. Byl souzen jako zvláště nebezpečný recidivista a byl mu vyměřen trest v trvání 11 let odnětí svobody. V současné době je ve výkonu tohoto trestu.

Jeho skutek spočíval v útoku na policisty dne 12. 5. 1990 v P. 4. Když se motorizovaná hlídka dvou příslušníků VB pokoušela J. K. zadržet, obžalovaný K. vytáhl ukrytou pistoli zn. Browning. ráže 8 mm na plynové náboje, se kterou střídavě mířil na oba uniformované příslušníky VB. Jeho společník J. D., který stál stranou, přitom přiložil jednomu z příslušníků na krk hlaveň pistole zn. Nagan s příkazem, aby zvedl ruce, nato mu rozeplnul pouzdro se zbraní a vzal mu služební pistoli ráže 7.65 mm. J. K. mezitím nasedl do policejního vozidla na místo řidiče, z okna vozidla stále mířil na policisty tak, aby obžalovaný Ditrich mohl do vozidla naskočit a oba s vozidlem z místa činu odjeli.

Žalované trestné činnosti, která je předmětem soudního řízení před Krajským soudem v P. a před Vrchním soudem v P., se dopustil v době, kdy byl na útěku z posledního dosud neodpíkaného trestu. Závěry soudu o tom, že uložení výjimečného trestu si vyžaduje účinná ochrana společnosti, vyplývají tedy jak z předcházející, tak i ze současně projednávané trestné činnosti obžalovaného K.. Ta dokumentuje životní kariéru nepoučitelného zločince, jemuž žádný trest není schopen dát prožitek viny a varovat jej před opakováním protispolečenských útoků. Teprve v druhé řadě je takový závěr stvrzován shodnými výsledky opakovaných psychiatrických posudků včetně posudku ústavu, na němž se podíleli čtyři uznávaní odborníci. Znalci z odvětví psychiatrie došli ke shodnému závěru, že obžalovaný K. je anomální až psychopatickou osobností s rysy anetickými, egocentrickými a narcistickými, s intelektem v pásmu nadprůměru, přičemž se jedná o osobnost citově chudší s rysy sebeobdivování a sebeprosazování. Jde

o prakticky stálou osobnost, jejíž základní struktura je nezměnitelná, takže její resocializace není možná. Protože obžalovaný je vyzrálou osobností, znalci nepřepokládají, že by v budoucnu mohlo dojít k velké změně jeho osobnostní struktury. Připouštějí ovšem, že s přibývajícím věkem ubývá agresivita, přičemž tento proces je odvislý od tělesného stavu člověka. Jde ovšem o vyšší věk, zejména stáří. V nejbližších 20 letech nelze nástup takových změn předpokládat. Tělesný stav i psychická kondice obžalovaného K. jsou dobré, morální principy a etické normy mu chybějí, převažuje egocentričnost, anetičnost a citová oploštělost.

Pro nemožnost změn v jeho chování při pobytu na svobodě podle závěru znalců svědčí také neschopnost jakéhokoliv poučení z předchozích trestů a neschopnost kriticky se postavit k dřívější i současné trestné činnosti. Anetické rysy, nevyvinuté sociální emoce kombinované s nedostatečnými morálními zábranami a nefunkčním svědomím, citová chladnost, samolibost, nízká hladina společensky zaměřené sebevlády jsou posilovány nadprůměrným intelektem J. K.. Dokáže své jednání důkladně promýšlet, ve vykonávaných aktivitách vykazuje pečlivost, přesnost až pedantství, má schopnost rychlého rozhodování se, odolnost vůči zátěžovým vlivům a sebejistotu. Formálně se tedy dokáže chovat socia- bilně, ale postrádá při dominantní sebelásce soucítivost a emoční vstřícnost k jiným.

Z analýzy předcházející i současné trestné činnost obžalovaného K., posílené závěry znalců psychiatrů a psychologů dospívá také vrchní soud k závěru, že uložení výjimečného trestu vyžaduje účinná ochrana společnost a že není naděje, aby pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 15 let až do 25 let. Tím jsou dány i zbývající podmínky vyžadované ustanovením § 29 odst. 3 písm. b) , c) o výjimečném trestu. Výjimečný trest odnětí svobody na doživotí byl tedy J.mu K. vyměřen podle zákona a spravedlivě.

Soud prvního stupně rovněž právem zařadil obžalovaného K. pro výkon tohoto trestu do věznice se zvýšenou ostrahou. Vyžaduje to ustanovení § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. , které v konkrétním případě nepřipouští jiný postup.

Nicméně ani takto přísně vymezený trest nebere obžalovanému K. poslední, byť velmi vzdálené perspektivy. Ustanovení § 62 odst. 2 tr.zák. říká, že osoba odsouzená k výjimečnému trestu odnětí svobody na doživotí, může být podmíněně propuštěna po nejméně 20 letech výkonu tohoto trestu. Krajský soud přiznal obžalovanému polehčující okolnost v podobě částečného, byť zcela formálního doznání k méně závažné trestné činnosti a upouštěním od výroku podle § 29 odst. 1 poslední věta tr. zák. umožnil, aby mu pro účely podmíněného propuštění byla započtena i doba výkonu trestu ve věznici se zvýšenou ostrahou. Tím mu perspektivu podmíněného propuštění po 20 letech odpykaného trestu nezkalil.

Ve smyslu § 254 odst. 1 tr.ř. měl odvolací soud za povinnost přezkoumat zákonnost a odůvodněnost i zbývajících výroků dotýkajících se obžalovaného K., tedy trestu propadnutí věci a výroku o náhradě škody. Propadnutí zbraní a střeliva, podrobně rozvedených v bodě IX. výroku o vině napadeného rozsudku, odpovídá ustanovení § 55 odst. 1 písm. a) tr.zák. , neboť obžalovaný přechovával velký počet zbraní včetně zbraní hromadně účinných a velké množství střeliva. Tento zbrojní arzenál měl povahu hromadění zbraní ve větším rozsahu, tak jak to má na mysli § 185 odst. 2 písm. a), b) , odst. 3 písm. b) tr.zák. platného v době činu. Výrokem o propadnutí věci byly tedy postiženy

věci, jichž bylo užito k spáchání trestného činu podle § 185 tr.zák. Propadlé věci jsou s dostatečnou určitostí označeny ve výroku ad IX. rozsudku .

Správný je také výrok o povinnosti obžalovaného uhradit škodu v částce 52.066.- Kč poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně v P.. Menší procesní pochybení, o němž sám soud hovoří na str. 115 svého rozsudku, na oprávněnosti uvedeného výroku nic nemění. Pochybení má formální povahu a sám obžalovaný K. ve svém odvolání výrok o náhradě škody nenapadá.

Protože po podrobném přezkoumání všech výroků napadeného rozsudku dotýkajících se obžalovaného K. senát vrchního soudu shledal, že tyto výroky odpovídají ustanovením zákona a jsou v plném souladu s výsledky důkazního řízení před soudem prvního stupně, odvolání obžalovaného K. jako nedůvodné podle § 256 tr.ř. zamítl.

X.

Výrok rozsudku soudu prvního stupně ve věci obžalovaného A. V. napadli odvoláním jak sám obžalovaný, tak krajský státní zástupce. Na adresu obou odvolatelů je třeba říci, že odvolací senát po přezkoumání argumentů obou odvolání, napadeného rozsudku i řízení, které mu předcházelo, má rovněž za .bezpečně prokázáno, že obžalovaný V. využil. nabídky obžalovaného H., když tento prostřednictvím svého "známého" slíbil zařídit "zastření. či zmlácení" S. J. a bratrů P.. Správný je rovněž závěr soudu prvního stupně, že obžalovaný V. za tímto účelem poskytl nejméně 100.000.- Kč. To je dostatečně prokázáno výpovědí spoluobžalovaného A.a H.e. Vrchní soud v P. se přitom ztotožňuje s právními závěry krajského soudu o tom, kterých výpovědí A.a H.e z přípravného řízení je možno použít jako procesně nezávadných důkazů a z jakých důvodů je tak možno učinit. Soud prvního stupně tyto úvahy rozvíjí na str. 45-46 svého rozsudku. S jeho právními závěry se odvolací senát ztotožňuje a na příslušné pasáže rozsudku soudu prvního stupně odkazuje.

Spoluobžalovaný H. usvědčuje obžalovaného V. z toho, že si jeho prostřednictvím objednal umlčení vyděračů "zastřením nebo profackováním" a že za tímto účelem jako prostředník předal svému známému (t.j. obžalovanému K.) 100.000.- Kč. Přesvědčivá výpověď A.a H.e ze dne 23. 12. 1996 a jeho písemné vyjádření u krajského soudu ze dne 18. 5. 1998 jsou v hlavních pasážích citovány v části IX. tohoto rozhodnutí. Jak výpověď obžalovaného H. z 23. 12. 1996, tak jeho vlastnoruční text z 18. 5. 1998 jsou bez procesních vad a soud prvního stupně je právem jako důkazy použil.

Kromě již citovaných pasáží, týkajících se jak obžalovaného K., tak obžalovaného V., je zde na místě citovat ještě výpověď tehdy spoluobviněného H.e z 23. 12. 1996, již je usvědčován obžalovaný V. z toho. že si objednal zákrok proti vyděračům a že za tento zákrok zaplatil. A. H. vypovídal: "Konkrétně se mělo jednat o co. že mne pan V. řekl, že by ty cikánské vyděrače bylo třeba zastrašit nebo nějak profacko- vat, neboť snad se toho leknu a najdou si ke svému vydírání nějaký snadnější či jednodušší objekt. Já jsem mu nabídl, že takového člověka, který by dokázal ty lidi zastrašit nebo profacko- vat, mám. Řekl jsem panu V.ovi, že se s tím člověkem uvidím a pokud to přijme, tak že se mu ozve. K. jsem vysvětlil situaci, ve které je pan V., kdo

ho vydírá, popsal jsem mu

4) jak ho vydírali, že měli pistole v ruce a že by bylo třeba je nějak zastrašit nebo profackovat . Na to řekl K., že je to maličkost ... " (č.l. 2661-2662). "Po schůzce s panem K., myslím, že to byla sobota, jsem se potkal s panem V. v N. . . Na to já jsem mu řekl (V.) , že jsem kontaktoval toho svého člověka, že s tím vystrašením souhlasí a že jsem mu předal zálohu v celkové výši 100.000.- Kč s tím, že ten můj člověk se bude s panem V. kontaktovat. Pokud se týká telefonního čísla na M., tak jsem ho řekl K. a on si je myslím na kousek papíru napsal" (č.l. 2662).

Obviněný H. v této své výpovědi také potvrdil, že A. V. mu vyplatil oněch 100.000.- Kč, kterou předal H. K. na "výlohy" se zastrašením vyděračů: "V podstatě se jednalo o to, že pan V. mi řekl. že mi vrátí těch 100.000.- Kč a padlo tam, že pokud by se někdo ptal, proč mi dává těch

VIII - Kč v bance, abych řekl, že jsem mu kdysi půjčil na výplaty. To řekl pan V...." (č.l. 2663). Obžalovaný V. ve své výpovědi ze dne 22. 12. 1993 za přítomnosti svého obhájce

38. obhájců dalších obviněných připustil, že k určitému, jednání s obžalovaným H. o ukončení vvděračské činnosti došlo. Na otázku obhájce obžalovaného H.e. zda okolnosti o svém vydírání tomuto obžalovanému sdělil, tehdy obviněný V. uvedl: "Ano, pan H. o tom věděl. Podobně jsem se o tom bavil

17) s některými blížšími obchodními partnery. Reakce pana H.e byla jiná v tom smyslu, že mi nabídl jako jediný určitou formu pomoci s tím, že má lidi, kteří by dovedli na J. přitlačit tak, aby od vydírání upustil. Další společné kroky, resp. takové, o kterých bych věděl, provedeny nebyly. H. mně informoval jen o tom, že jeho lidé se pokusili kontaktovat J., výsledek mi však nesdělil, resp. jsme o tom nemluvili..." (č.l. 2724). Totéž připustil ve své závěrečné řeči před odvolacím soudem.

Kdvž u hlavního líčení u Krajského soudu v P. dne 18. 5. 1998 přečetl obžalovaný H. své písemné vyjádření, které je reprodukováno v části IX. tohoto rozhodnutí, obžalovaný

V. k tomu uvedl: "V hrubých rysech to vyjádření souhlasí. Jsou tam ale i momenty, které já jsem vnímal jinak. Hlavně k tomu chci uvést, že jsem nikdy panu H. ani jinému nedával adresu vyděračů a pana J.. Nikdy jsem také pana H. nepožádal o to, aby byl někdo usmrcen a zabit. Bavili jsme se obecně

o tom, že jsem vydírán a že bych potřeboval, aby je případně někdo zastrašil. . ." (6854) .

Před odvolacím soudem dne 23. 2. 1999 pak obžalovaný V. uvedl: "Je pravda, že jsem dal H. určitou částku, dal jsem mu několik částek, většinou to bylo na rozjezd hotelu. H. se mi nabídl, že zná člověka nebo lidi, že by se s nimi mohl kontaktovat a ten člověk by mi poskytl nějakou pomoc. Je pravda, že H. mi řekl, že toho člověka kontaktoval, ale já když jsem neslyšel jméno pana K., pochybuji o tom, že by ho vůbec kontaktoval a že by těch 100.000.- Kč někomu dal a myslím si, že si je ve skutečnosti ponechal jako pan B. S K. jsem nebyl v žádném kontaktu ani osobním ani telefonickém. Neznal jsem ani jeho jméno, to jsem se dozvěděl až z obžaloby. Ani jsem H. nenabádal, aby vyvinul nějaký nepřiměřený nátlak. Ani H. mi nenabízel, že by někoho naváděl k usmrcení vyděračů. Já jsem to od něho chápal spíš jako výraz solidarity, že se mnou cítí".

Také odvolacímu soudu se jeví jako nesporné, že částka

15. - Kč, kterou obdržel obžalovaný K. "na zastrašení" vyděračů, pocházela od obžalovaného V. a byla K. předána prostřednictvím obžalovciného H.. O tom zcela přesvědčivě vypovídá A. H. v již citovaných výpovědích. Na č.l. 1635-1636 je založen výpis z účtu A. V. u Kreditní banky a.s. P. Z výpisu je patrné, že majitel účtu dne 26. 5. 1993 vybral 100.000.- Kč v hotovosti. Tato skutečnost věcně i časově potvrzuje výpověď obviněného H., že mu obžalovaný V. vrátil 100.000.- Kč, kterou H. krátce předtím předal K. jako zálohu na umlčení vyděračů. Právem soud prvního stupně konstatuje, že tím obžalovaný V. fakticky potvrdil, že za poskytnutou zálohu očekává pomoc od třetí osoby, na kterou byl obžalovaný H. prostředníkem. Tvrzení obžalovaného V., že šlo o vrácení půjčky odpovídá legendě, na které se oba podle výpovědi obžalovaného A. H. předem domluvili .

Obhajoba se snaží zpochybnit věrohodnost výpovědi A. H. z 23. 12. 1993 i v hlavním líčení tvrzením, že jde o projevy značně nekonzistentní, často i nelogické, mnohdy i značně rozporné a tudíž vysoce nevěrohodné. Na doklad tohoto tvrzení uvádí H.ova slova, že "Nemá žádnou vědomost o tom, zda skutečně došlo k navázání kontaktu mezi obžalovaným K. a

V." "Obžalovaný V. se mu nikdy nesvěřil s tím, že by měl s vraždou J. on sám něco společného" ... "Z jednání V. a z toho, co říkal, H. usoudil, že oni dva (myšleno V. a K.) v kontaktu nebyli..." (č.l. 5-6 písemného odvolání). Již z těchto přímých citací vyplývá, že to, čeho se odvolání obžalovaného V. dovolává, není svědectví, ale úsudek. Soud musí brát jako důkaz jen to, co svědek či spoluobžalovaný viděl a slyšel, nikoliv to, jaké závěry pro sebe činí a jak usuzuje. Citované pasáže z odvolání jen potvrzují již dříve zmíněný fakt, že krajský soud postupoval při hodnocení důkazů zcela korektně. Náležitě rozlišoval mezi svědectvím a úsudkem svědka či obžalovaného a nebral v úvahu to, co si vypovídající sám myslí nebo logicky vyvozuje. Jak bylo již výše řečeno, také odvolací soud považuje výpověď obžalovaného H. za konzistentní, logickou, bez vnitřních rozporů a tudíž vysoce věrohodnou. Pro tento závěr také svědčí rozsáhlé citace z výpovědi A. H..

To, co výrok napadeného rozsudku klade za vinu obžalovanému A. V. ve výroku ad II.. bylo tedy prokázáno naděvší pochybnost. A. V. využil nabídky A. H., aby jeho "známý" ho zbavil vydírání ze strany Š J. a bratrů P. a prostřednictvím H. zaplatil oné třetí osobě nejméně 100.000.- Kč s tím, že svůj požadavek omezil na "zastrašení nebo zmlácení" vyděračů. Skutečnost, že obžalovaný K. toto zadání splnil mnohem důrazněji, byla také podle přesvědčení odvolacího soudu překročením daného zadání. Důkazy, které by nasvědčovaly verzi obžaloby a odvolání státního zástupce totiž nebyly natolik úplné a průkazné, cibv jednoznačně potvrdily, že obžalovaný V. vědomě a úmyslně objednal usmrcení vyděračů.

Pokud obžalovaný V. vypovídal, rozhodně popíral, že by byl v jakémkoliv kontaktu s obžalovaným K.. Uváděl, že pokud jednal s obžalovaným H. o pomoci proti vyděračům, nikdy žádnou vraždu neobjednával. To v plném rozsahu potvrzuje také obžalovaný H., který jinak usvědčuje V., že si objednával "zastrašení nebo profackování". V průběhu celého řízení před soudem nevyšel najevo jediný důkaz, který by potvrdzoval objednávku vraždy. Ani ve svém odvolání státní zástupce žádný takový důkaz neuvádí či nenabízí. Poukazuje toliko na svědeckou výpověď M.K., která potvrzovala osobní kontakt obžalovaného V. s obžalovaným K.. Hodnocením výpovědi této svědkyně se soud prvního stupně

zabývá na str. 37 a 54 svého rozhodnutí. Vysvětlil tam, proč její výpověď nemohl brát za podklad svého rozhodnutí. Svědkyně měla vidět K. ve společnosti V. již v dubnu 1993 příp. začátkem května téhož roku. Soud ovšem dovozuje, že poškozený J. začal s vydíráním radikálně až po 13. 5. 1993 a obžalovaný V. neměl žádný důvod otáčet se na K. ještě předtím, než byl vydírán. I kdyby svědkyně K. měla pravdu, nic by to však na situaci neměnilo. Ta by potvrzovala pouze osobní kontakty mezi V. a K., ale nemůže vypovědět nic o tom, co bylo předmětem jejich jednání. O předmětu jednání mezi K. a V. také v průběhu celého řízení nevypovídal nikdo ze svědků ani spoluobviněných. Vše, co k tomu státní zástupkyně ve svém odvolání udává, jsou jen dedukce a úvahy.

Státní zástupkyně se dovolávala svědectví O.V.. který se měl údajně od obžalovaného K. dozvědět, že K. byl ve spojení s V.. Krajský soud správně na principu přímosti a ústnosti vyšel z výpovědi tohoto svědka, kterou učinil při hlavním líčení dne 18. 10. 1996 a 24. 10. 1996.

27. této výpovědi svědek uvedl, že sám nevěděl o žádných kontaktech V. s K., ani o nich neví (č.l. 6215). Když bylo svědkovi předestřeno, že v přípravném řízení uváděl, že "Od paní H. jsem se například dozvěděl, že S. zprostředkoval kontakt panu V. na K. (č. l. 4274)", reagoval svědek na to takto: "Pokud se mám vyjádřit k tomu, zda jsem dostal přímou informaci od M.H., že její manžel zprostředkoval kontakt K. a V., k tomu uvádím, že to bylo v době, kdy jsem se s ní ještě jistým způsobem kamarádky stýkal a komunikoval. .. Abych dokreslil atmosféru těch hovorů, ona třeba řekla:

5 když to ten vůl udělal, já ho stejně miluju. Byla to taková spekulativní informace, ze které pro mne vyplynulo, že ten kontakt zprostředkoval... S M. to bylo těžké, její informace se pohybovaly od vlastních pocitů. Moje dedukce byla takový výcuc z povídání M. po jejích návštěvách. . . . Byly to pouze moje důvody a dedukce..." (č.l. 6214). Ani výpověď svědka V. tedy nemůže vyústit v prokazatelný závěr, že došlo ke kontaktu mezi obžalovaným K. a obžalovaným V..

Nelze ovšem zcela vyloučit, že s určitou pravděpodobností si obžalovaný V. v osobním kontaktu s obžalovaným K. skutečně objednal vraždu vyděračů. Nasvědčovalo by tomu i vyjádření K. před psychologem, že "A. H. zná, A. V. potom jeho prostřednictvím, více k tomu nesdělí." (Č.l. 323). Krajský soud na str. 39 a 40 svého rozsudku tuto situaci připouští. Připouští určitou pravděpodobnost, že se skutečně jednalo o objednávku vraždy, protože jediný muž měl čelit třem vyděračům, o nichž obžalovaný V. věděl, že jsou ozbrojeni. Bylo to za situace, kdy předchozí opakovaná oznámení na policii byla bezvýsledná a když zůstala bez úspěchu také intervence svědků R.B. a H. Správně však soud prvního stupně na str. 40 konstatuje, že samotná, byť sebevětší míra pravděpodobnosti nestačí k uznání viny za situace, kdy v důkazní nouzi je třeba rozporů v dokazování vykládat ve prospěch obžalovaného s využitím zásady "In dubio pro reo".

Veškeré důkazy, které byly v řízení před soudem shromážděny k vině obžalovaného V. v bodě II. rozsudku, připouštějí dvojí výklad: 1) obžalovaný V. si objednal fyzickou likvidaci vyděračů a dopustil se návodu k trestnému činu vraždy podle § 10 odst. 1 písm. b) k § 219 odst. 1 tr.zák., jak se toho dožaduje státní zástupkyně; 2) obžalovaný V. si objednal toliko "zastření či zmlácení" vyděračů, přičemž obžalovaný K. zadání splnil dvojnásobnou vraždou a pokusem vraždy, ovšem bez vědomí a bez zadání obžalovaného V.. Po přezkoumání rozsudku i řízení, které mu předcházelo, i stanovisek obou protikladných odvolání, dochází odvolací soud k závěru, že verze uvedená v napadeném rozsudku

je minimální, bezpečně důkazně podloženou, verzi, a při dodržení principu "In dubio pro reo" je jediným zákonným a spravedlivým výrokem, který za dané situace může soud vynést. Přitom ani vrchní soud teoreticky nevylučuje, že skutečná pravda může být někde jinde. To by však byly již úvahy, které přesahují rámec řádného a zákonného procesu. V něm rozhodují bezpečně prokázaná fakta a nemají v něm místa pravděpodobnosti a domněnky. Protože obě výše uvedené alternativy nebylo z důvodu důkazní nouze možno redukovat na alternativu jedinou, krajský soud postupoval správně, když při pochybnostech zvolil verzi pro obžalovaného V. příznivější. Při dodržení procesních předpisů a principů zákonnosti nezbyvá ani odvolacímu soudu než učinit minimální a bezpečný závěr v tom rozsahu, jak to učinil Krajský soud v P. .

Obžalovaný V. napadl svým odvoláním také bod III. rozsudku. Má námitky jak po stránce skutkové tak po stránce právní. Především je třeba přivést na správnou míru tvrzení, že si obžalovaný V. dvě pistole pořídil někdy na přelomu měsíců dubna či května roku 1993, měl je v držení jen několik málo týdnů a poté je uschoval do trezoru J.T.. Ve svém výpovědi ze dne 27. 8. 1993 za přítomnosti svého obhájce obžalovaný V. vypověděl: "Vyšetřovatel mi předložil dvě pistole, které vydal policejním orgánům J. Tomášek. K tomu uvádím, že tyto jsem si opatřil koupí na burze v P. asi před dvěma lety. Koupil jsem je od jedné osoby najednou, zaplatil jsem za ně asi 5.000.- Kč. Každá pistole měla jeden zásobník. Pokud si pamatuji, tak asi s 20 náboji" (č.l. 2684). Ve své výpovědi ze dne 17. 9. 1993 rovněž za přítomnosti svého obhájce tyto údaje opakoval (č.l. 2686).

Zcela přesná nejsou ani další, tvrzení obhajoby. Pistoli ráže 9 mm si obžalovaný V. pořídil dokonce až v době, kdy byl již velmi brutálně a tvrdým způsobem vydírán Š. J., tedy v polovině měsíce května 1993, měl ji v držení pouze jediný den a poté ji vydal na požádání J.P. Podle tvrzení obhajoby byly všechny pistole staré a do určité míry i nekvalitní. Provedené důkazy však tato tvrzení zcela nepodporují. K vydání třetí pistole byl podle vlastní výpovědi obžalovaný V. donucen J. P.. Ten se nějak dozvěděl, že ji obžalovaný V. koupil a telefonicky mu sdělil, že když ji nevydá, někoho z rodiny postřelí nebo mu nějak ublíží (č.l. 2684). Znalecký posudek na č.l. 1753-1755 obsahuje dobrozdání o obou pistolích, které vydal svědek Tomášek i o třetí pistoli, kterou vydala po smrti poškozeného J. jeho manželka. Tato třetí pistole odpovídá popisu zbraně, kterou obžalovaný V. vydal J. P. (č.l. 2684). Všechny tři. zbraně jsou podle znaleckého posudku z oboru balistiky schopné střelby.

Skutečnost, že obžalovaný V. posléze získal zbrojní průkaz na pistoli zn. Taurus ráže 9 mm nesnižuje společenskou nebezpečnost jeho předchozího jednání, jak argumentuje obhajoba. Právě naopak. Jestliže dvě z uvedených pistolí měl obžalovaný v držení déle než dva roky. měl dostatek času na to, aby si zbrojní průkaz obstaral mnohem dříve, než byl vydírán. Obžalovaný V. tedy přechovával několik zbraní, což odpovídá právní kvalifikaci odstavce 2 ustanovení § 185 tr.zák. ve znění zák. č. 557/1991 Sb. Nejde ovšem jen o tyto zbraně. Jde také o kontakty do podsvětí, které obžalovanému V.ovi umožnily tyto zbraně získat z neevidovaných zdrojů. Právě tyto okolnosti pro svou závažnost podstatně zvyšují stupeň nebezpečnosti trestného činu tak, jak má na mysli ustanovení § 88 tr.zák. Námitky obhajoby, že při správném posouzení skutku uvedeného v bodě III. rozsudku má být trestní stíhání zastaveno v důsledku amnestie prezidenta republiky ze dne 3. 2. 1998. nejsou proto na místě.

Pokud pak jde o trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců ne-
podmíněně, odpovídá výměra trestu také podle názoru odvolacího soudu
zákonným hlediskům uvedeným v § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr.zák. Trest
byl obžalovanému vyměřován podle § 235 odst. 1 tr.zák.. tedy v sazbě až
do tří Let odnětí svobody. Výměra trestu při polovině zákonné trestní
sazby odpovídá všem polehčujícím okolnostem, které krajský soud u ohžaI
ovaného V. konstatuje na str. 115 svého rozhodnutí. Odpovídá na druhé
straně také tomu, že se obžalovaný dopustil dvou trestných činů a byl
mu ukládán úhrnný trest. Ani Vrchní soud v P. nepovažuje za pochybení,
že obžalovanému V.ovi nebyl povolen podmíněný odklad výkonu trestu.
Kromě okolností, které soud uvádí na str. 116 rozsudku nelze
přehlédnout i skutečnost, že vydírání mělo souvislost s takovým druhem
"podnikání", které je na hranici zákona. Obžalovaný V. byl vydírán a
vydíráte lný právě proto, že při své obchodní transakci připustil
rozpor mezi skutečně ústně sjednanou částkou a částkou oficiálně
deklarovanou. Ta byla podstatně nižší právě proto, aby stát byl krácen
na daních. Pro tento typ "podnikání" jsou charakteristické také styky
obžalovaného V.. Na jedné straně sahají do podsvětí, kde si nelegálně a
postupně opatřil tři zbraně, na druhé straně pak směřovaly mezi vysoké
kruhy plzeňské policie tím, že obžalovaný V. příslušníky této policie
zapojoval do svých obchodních aktivit. Tento charakter "podnikání" a s
etikou podnikání obtížně slučitelné kontakty znemožňují soudu, aby se
na společenskou nebezpečnost jednání obžalovaného V. díval tak
shovívavě, jak doporučuje jeho odvolání. Zajištěnými zbraněmi pak byl
spáchán trestný čin a proto je také na místě uložení trestu propadnutí
věci podle § 55 odst. 1 písm. a) tr.zák.

Protože přezkoumáním všech výroků napadeného rozsudku, dotý-
kajících se obžalovaného V., senát vrchního soudu dospěl k závěru, že
tyto výroky odpovídají zákonu i provedeným důkazům, odvolání
obžalovaného V. i odvolání krajského státního zástupce zamítl jako
nedůvodná.

XI .

Pokud jde o zprošťující výroky u obžalovaných J.K. a J. M., je
nutno předem uvést, že samotný petit obžaloby krajského státního
zástupce je velmi obecný, neurčitý a neodpovídá ustanovení § 177 tr.ř.
Podle odstavce c) tohoto zákonného ustanovení musí žalobní návrh přesně
označovat skutek, pro který je obviněný stíhán, s uvedením místa, času
a způsobu jeho spáchání, popř. uvedením jiných skutečností, pokud je
jich třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Tyto
náležitosti obžaloba nemá. Místo ani způsob spáchání činu obžaloba
neuvádí, nekonkretizuje ani osoby svědků, které měli obžalovaní jako
policisté ovlivňovat. Nepopisuje ani způsob spáchání činu, totiž jakým
způsobem měli blíže neurčené svědky ovlivňovat. Skutek, který se oběma
obžalovaným klade v obžalobě za vinu byl tedy od počátku označen velice
neurčitě, takže mohl být zaměněn s množstvím jiných myslitelných
skutků.

Správně krajský soud na str. 125-125 svého rozhodnutí připomíná
ustanovení § 220 odst. 1 tr.ř.. které stanoví, že soud může rozhodovat
jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Podle tohoto zákonného
ustanovení jsou tedv nerozhodné úvahy obsažené např. v odůvodnění
obžaloby, v závěrečné řeči státního zástupce nebo v jeho odvolání,
pokud nepřihlížejí k totožnosti skutku, pro který bylo sděleno obvinění
a který byl popsán v žalobním návrhu.

28. daném případě již v usnesení o zahájení trestního stíhání a vznesení obvinění ze dne 12. 11. 1993. stejně tak jako v obžalobě, je skutek omezen pouze na "ovlivňování výpovědi svědků v trestní věci vraždy S. J. a J. P. a pokusu vraždy V. P. spáchaný dne 30. května 1993 v P., maření odhalení pachatele tohoto trestného činu..." (č.l. 14). Správně tedy soud prvního stupně konstatuje na str. 126 svého rozhodnutí, že rozsáhlé dokazování k prokázání toho, zda obžalovaní bývalí policisté K. a M. dělali či nedělali osobní ochránce obžalovanému V.ovi, zda pro něho pracovali či nepracovali, či zda nedovoleně soukromě podnikali, je bezpředmětné. Jde o aktivity, které jsou mimo rámec žalovaného skutku, jímž je soud při svém rozhodování vázán. Právem proto hodnotil soud pouze důkazy, které měly význam pro objasnění tvrzení, zda obžalovaní K. a M. nějakým způsobem ovlivňoval i svědky.

Ani aktivity, na které poukazuje státní zástupkyně ve svém odvolání, nelze dost dobře zahrnout pod petit obžaloby. Sporná skutečnost, zda obžalovaný K. byl či nebyl přítomen v okamžiku, kdy obžalovaný V. předával částku 100.000.- Kč obžalovanému H. a zda věděl, k jakému účelu má tato částka být použita, nemůže ani v tvrzené podobě nasvědčovat tomu, že touto svou přítomností obžalovaný K. ovlivňoval A. V. či A. H. v jejich svědeckých výpovědích. Ostatně tuto částku měl V. předat H. ještě před tím, než došlo k vraždě a A. V. ani A. H. v roli svědků ještě nevystupovali. Ani skutečnost, že obžalovaný K. o předání uvedené částky neučinil oznámení orgánům policie, nemůže být zahrnuta do petitu obžaloby, která mu klade za vinu, že "ovlivňoval svědky". Právě tak při zachování totožnosti skutku nelze za "ovlivňování svědků" považovat nahrávku hovoru pořizenou v hotelu K.. Totéž platí o nahrávce rozhovoru mezi obžalovaným V. a později poškozeným J.. Také k této nahrávce došlo ještě před vraždou a A. V. nebyl v pozici svědka. Správně krajský soud konstatuje, že závěry o tom, kdo na uvedenou nahrávku pronesl větu "A je to", nelze budovat na pouhé pravděpodobnosti. Znalecký posudek z oboru fonoskopie totiž nevyločil, ale ani neprokázal, že by uvedená slova pronesl obžalovaný K.. Rozsáhlá polemika kolem nahrávky rozhovoru s J. a kolem autora výroku "A je to" je jen dalším dokladem toho, jak se argumentace státního zastupitelství mýjela s totožností skutku uvedeného v obžalobě.

Jak již byla o tom výše zmínka, soud prvního stupně nevzal výpovědi svědkyně K. a svědkyně K. za dostačující podklad k ověření toho, zda se obžalovaný V. sešel s obžalovaným K. v hotelu K. v ML v Listopadu 1993 za přítomnosti obžalovaných K. a M. a dalších osob. Věrohodností obou svědkyň se soud prvního stupně zabývá na str. 92 a 126 svého rozsudku. Jeho argumentace odpovídá ustanovení § 125 tr.ř., § 2 odst. 6 tr.ř. i obsahu trestního spisu a především protokolu o hlavním líčení. I kdyby tomu bylo jinak, na věci by to příliš neměnilo. Argumentace státního zastupitelství

90.3. v tomto bodě stejně jako v bodech ostatních směřuje mimo petit obžaloby a nezachovává totožnost žalovaného skutku. Ze by na této schůzce byli ovlivňováni svědci nikdo ani netvrdil ani neprokazoval .

Pokud se státní zástupkyně dovolávala B.K., která při rekognici v přípravném řízení měla na fotografii poznat obžalovaného K. a dosvědčit, že byl na K.u ve společnosti obžalovaných K. a M., pak pro soud byla směrodatná její výpověď při hlavním líčení dne 15. 4. 1997. Tam svědkyně uvedla toto: "Pokud jsem označila tohoto muže na fotografii č. 5, tak to byl omyl. Já jsem ho už předtím viděla v televizi a nějak se mi dostal do povědomí. Poznala jsem bezpečně pouze

syna pana V." (č.l. 6451).

Jedinou osobou, která ve vztahu k obžalovanému K. vypovídá v dosahu žalobního petitu, je A. H. Ve své výpovědi ze dne 23. 12. 1993 jako obviněný uvedl: "Pokud se jedná o instrukci ohledně vyšetřování vraždy Š J., tak mohu říci, že se nejednalo o to, abych mluvil jinak, ale že mi bylo řečeno, myslím před druhým výslechem, opravuji, jsem si jist, že to bylo před tímto výslechem, že k celé věci podle nějakého paragrafu nemusím vypovídat.... Myslím, že pan V. si šel koupit nějakou svačinu a venku před autem mi pan K. řekl to, co jsem již shora uvedl. Pan K. mi na závěr řekl doslova: "Ryba se chytila na háček tím, že začala mluvit"... (č.l. 2659). Krajský soud v P. na str. 129 svého rozhodnutí považuje samo poučování obžalovaného H. o právu odmítnout výpověď za legitimní. Soud ovšem v souvislosti s okolnostmi, za kterých k tomuto "poučování" docházelo a k následně použitému bonmotu považoval jednání obžalovaného K. za neetické, neprofesionální a návodné k tomu, aby tento obžalovaný svého práva skutečně využil. Neexistuje však podle krajského soudu jediný důkaz o tom, že by obžalovaný K. věděl o vině obžalovaných K. a V. a že by ovlivňoval obžalovaného H. e v úmyslu mařit vyšetřování. Při široké interpretaci petitu obžaloby lze připustit, že se v širším slova smyslu stal skutek, který měla obžaloba na mysli. Bylo prokázáno, že obžalovaný K. vysvětloval A. H. jeho právo odmítnout výpověď před vyšetřovatelem a že přitom použil výše uvedeného bonmotu. Nebylo však prokázáno nic víc. Závěr soudu prvního stupně, že takto prokázaný skutek není trestným činem, tedy odpovídá ustanovení § 226 písm. a) tr.ř. Takovéto "ovlivňování" svědka resp. (obviněného) zůstává ještě v mezích zákona a nemůže být trestným činem. Na str. 130 svého rozsudku také krajský soud správně vysvětlil, že v uvedeném jednání obžalovaného K. nelze spatřovat ani jiný trestný čin než uváděla obžaloba.

X.

Také odvolání krajské státní zástupkyně do zprošťujícího rozsudku u obžalovaného J. M. se mívá se žalobním návrhem. Bylo již poukázáno na to, že přítomnost obžalovaného K. v hotelu K. v ML v listopadu 1993 za přítomnosti obžalovaných včetně obžalovaného M. nebyla prokázána. Vše, co ve vztahu k obžalovanému M.ovi vyšlo bezpečně najevo, je skutečnost, že obžalovaný M. za obžalovaného V. vypracovával různé stížnosti adresované různým orgánům České republiky. Státní žalobce spojuje tuto aktivitu s úmyslem obžalovaného M. ztížit práci vyšetřovatelů, kteří konali vyšetřování ve věci trestného činu vraždy. K tomu je třeba uvést dvě věci. Předně toto tvrzení nelze ani při širokém výkladu podřadit pro žalobní návrh, tak jak jej má na mysli § 177 písm. c) tr.ř. Za druhé, oficiální stížnosti legitimně zasílané státním orgánům stěží mohou být považovány za trestný čin. i kdyby byly vedeny obtížně prokazatelným úmyslem zkomplikovat vyšetřovatelům práci. Taková

činnost patří např. k běžné agendě obhájců a nikoho nenapadne trestně je za to postihovat. Je možno nejvýše uvažovat o neetickém jednání příslušníka policie, jak o tom mluví také krajský soud. To však je mimo příslušnost soudu a mimo totožnost žalovaného skutku. Právem proto soud prvního stupně zprostil obžalovaného M obžaloby podle § 226 písm. a) tr.ř., neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byl obžalovaný M stíhán.

XIII.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací tedy podrobně přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku. Zkoumal i správnost postupu řízení před Krajským soudem v Plzni a přihlížel také k vadám, které podaná odvolání výslovně nevytýkala. Podrobně se zabýval konkrétními námitkami vznášenými v odvolání a konfrontoval je s obsahem dokazování i s argumentací soudu prvního stupně. Poté dospívá k závěru, že Krajský soud v Plzni přes veškerou obtížnost a rozsáhlost případu se se ctí zhostil úkolu, který mu ukládá zákon. Projednání případu věnoval značnou péči, mnoho času a energie. Žádné z podaných odvolání neobsahuje argumenty, které by rozhodnutím soudu prvního stupně mohly otrást. Proto odvolacímu soudu nezbylo, než všechna podaná odvolání jako nedůvodná podle § 256 tr.ř. zamítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 23. února 1999

Předseda senátu:

UDr. Miroslav Veverka, v.r.

Za správnost vyhotovení

